

ЧЕРВЕНЬ

1976

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 11 (981)

Ціна номера 12 коп.

— Куди ж ти, хапуго, тягнеш? Хіба не бачиш, що це будується
власний будинок?!

Мал. В. ГЛІВЕНКА

СОРОКИ-ІНФОРМАТОРИ

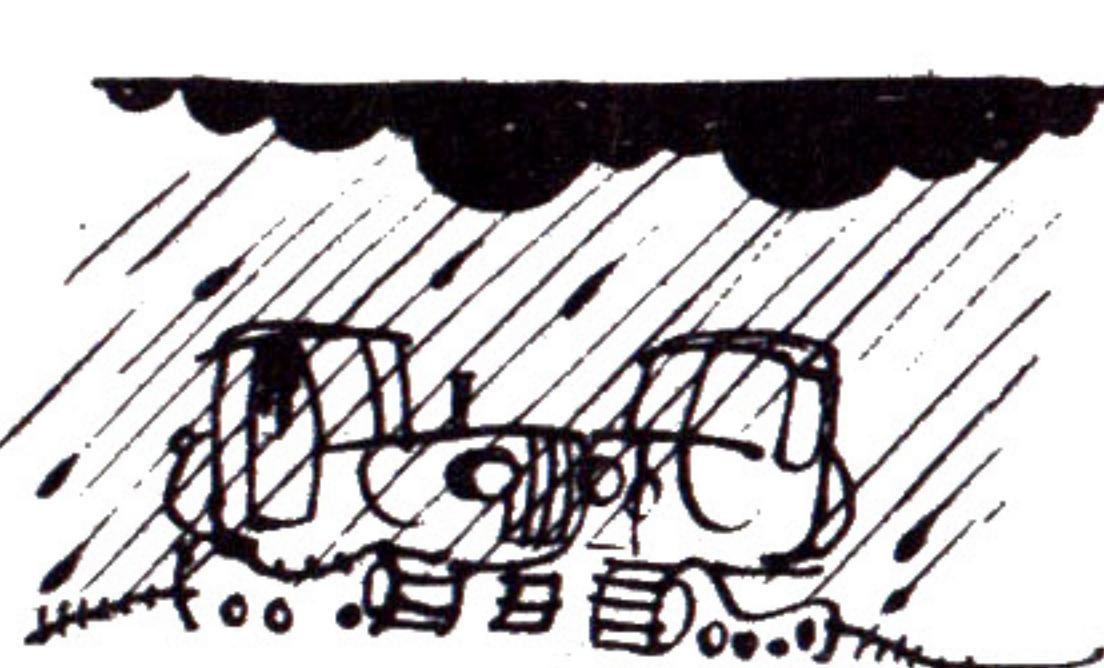
ХАРКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). При Лозівському районному вузлі зв'язку відкрито курси по навчанню сорок людської мови. За задумом зв'язківців, натрениовані птахи щоранку слухають тут останні радіоновини і відразу ж розповсюджуватимуть їх серед мешканців селища Орільки, яке ще в 1973 році, у зв'язку з будівництвом водосховища, було перенесено на нове місце.

— Іншого виходу ми не бачимо, — сказав у розмові з кореспондентом ТАП начальник вузла т. Плаксій. — Річ у тім, що пересувна механізована колона № 26, очолювана З. М. Абдрахмановим, ще й досі не встановила потрібних опор для радіофіакції с. Орільки та інших населених пунктів, перенесених із зони затоплення. Отож ми гадаємо, що легше навчити птахів розмовляти, аніж будівельників — присутні ліквідувати свої недоробки.

ОЦЕ ВІТРИМКА!

МИКОЛАЇВСЬКА область. (Кор. ТАП). Давно відомо, що вино тим якісніше, чим довше його вітримувати. Правдільні Братьського сільського споживчого товариства вирішило дізнатися, чи не можна добитися такого ж ефекту з іншими видами товарів. Так, на подвір'ї ССТ ось уже п'ять років стоять просто неба ще ні разу не використані в роботі два трактори Т-54 В. На думку торговельників, трактор п'ятирічної вітримки матиме удвічі більшу потужність, аніж новий.

Дали перцю!

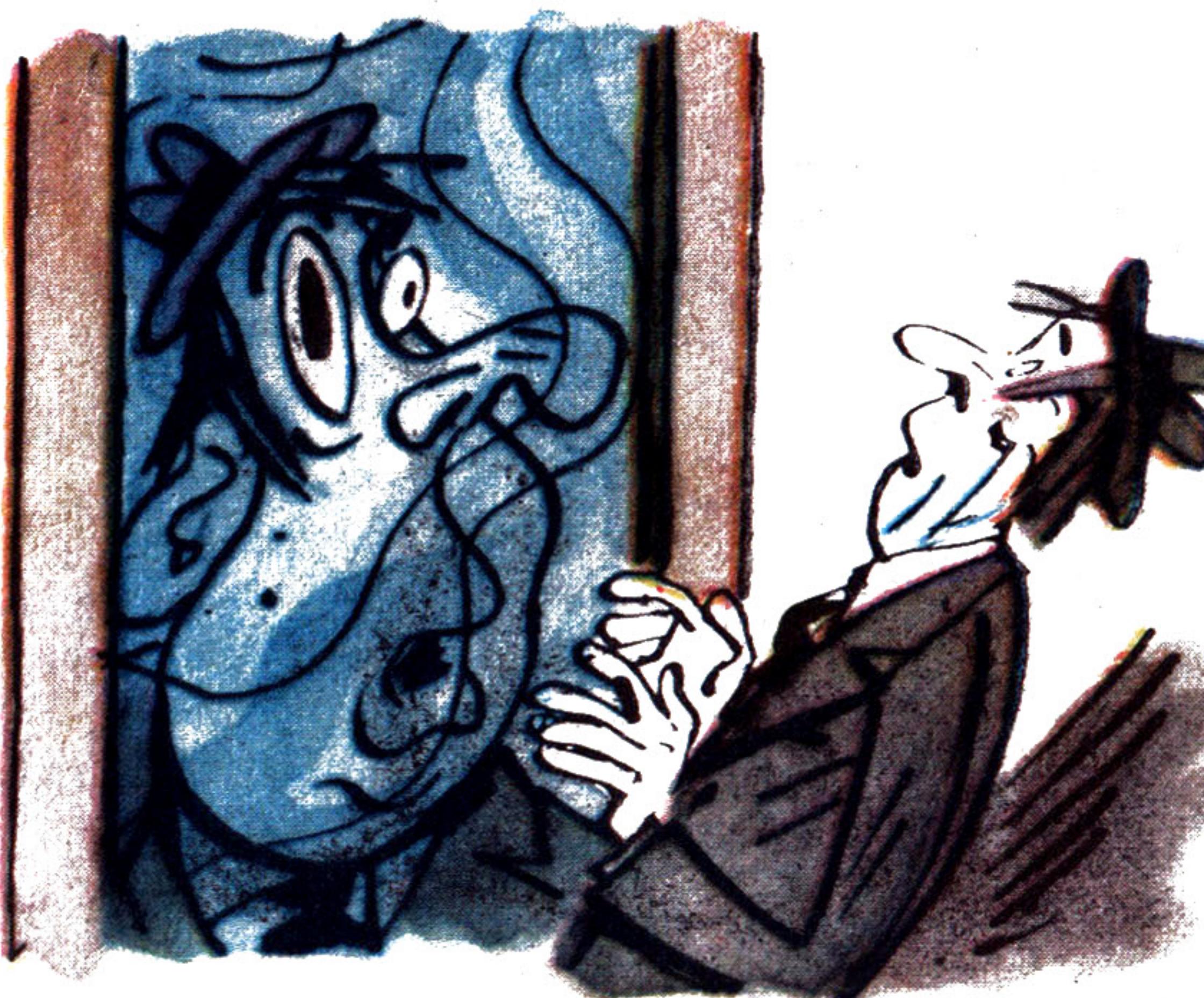
У селі Калинівці Макарівського району на Київщині магазином завідувала Ольга Павлівна Литвиненко. Власне, не просто завідувала, а вважала той магазин мало не власною крамницею. Торгувала, коли хотіла і як хотіла. Вірною помічницею їй була продавщиця Довнич Н. М. Жителі села написали про безладдя в магазині лист Перцеві.

Як повідомив редакції голова правління Макарівської райспоживспілки тов. Ганага, факти повністю підтвердилися. За допущені зловживання і грубі порушення правила радянської торгівлі Литвиненко О. П. і Довнич Н. М. з роботи увільнені. Справу про їхнє зловживання передано слідчим органам.

ВИСТАВКА ІНШИХ НЕТРЕБА

ПЕРЕПЛУТАНІ ВІВІСКИ

(Розповідь очевидця)

Гуляю якось в парку і раптом бачу об'яву: «У куточку розваг відкрито кімнату жахів». Узяв я квиток до того куточка, погодався на гойдалці, покрутися на каруселі, посидів на дерев'яному ослику. А до кімнати жахів зайти не наважуюся.

А хто б не завагався, побачивши таке застереження: «Людям, хворим на серце, заходить не рекомендується».

У мене і серце далеко не воляче, та й нерви не такі вже й міцні! Кілька разів я наближався до страшної кімнати. Вже навіть став на сходинку. Але в останній мить зупинився. Отак безглазо ризикувати!

Було, зовсім вирішив відмовитися од тієї затії, та подумав, що потім не пробачу собі такого боягузства.

«У крайньому разі, — подумав, — викличу швидку допомогу, дадуть валідол, зроблять штучне дихання...»

По цій думці я заплющив очі, зробив кілька кроків і... опинився в кімнаті, заставленій меблями. В першу мить мені зробилося моторошно — стільки неоковирних речей я тут побачив. Але, зрештою, заспокоїв себе: хоч шафи перекошенні, крісла з бильцями різної висоти, матраци страхітливих кольорів — і не є такими експонатами доводилося зустрічатися. Раптом мене мов струмом прошило: з дзеркальної шафи на мене дивився чоловік з головою, мов гарбуз. Про всякий випадок я привітав його ввічливо посмішкою. Він теж вишкірився і зробився подіб-

ним до монстра. Потім його обличчя набуло форми велетенського яйця. Від подиву я аж капелюха зняв. Той теж зняв капелюха і тут же зробився квадратним.

— Який жах! — простогнав я і обіперся на журнальний столик. Столик хитнувся і загрозливо заріпів. Довелося схопитися за шафу. Після чого на мене впали спочатку дверцята від шафи, а потім і сама шафа.

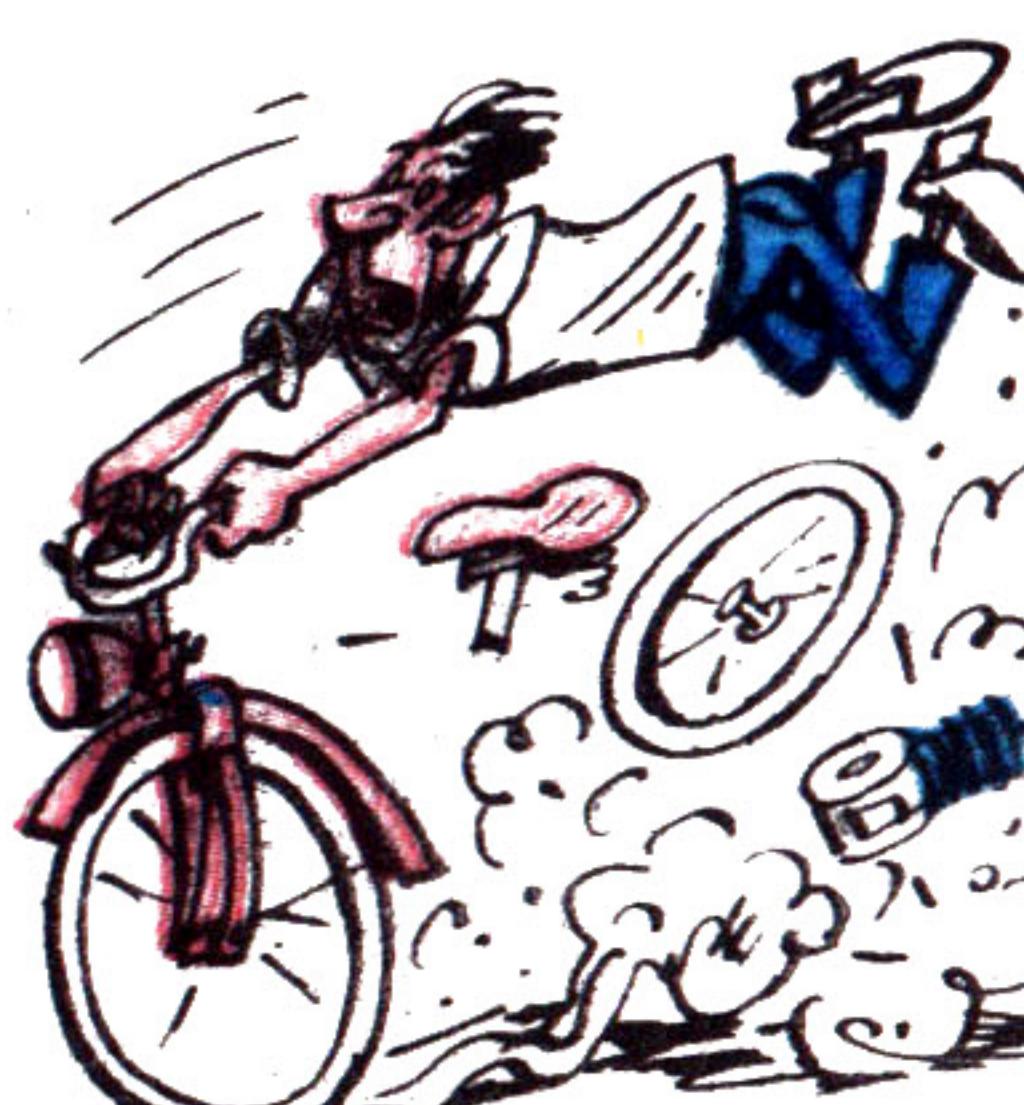
Вибравшись з-під меблевих уламків, я знесилено опустився на стілець і... опинився на підлозі — ніжки повідскакували в різні боки.

— Мамо! — скликнув я і генувся на диван.

ПІДВОДНІ ЧОВНИ

Зовні ці два судна нічим не відрізняються од звичайних моторних човнів такого ж типу. Хіба що фарба місцями облізла й тріщини на палубі. Але варто на якомусь із цих двох човнів запустити двигун на половину або навіть на чверть потужності, як він граціозно йде під водою. Підводними ці два моточовни «Темп» зробили в Криму, порушивши технологію герметизації днища.

МАЛЕНЬКІ ХИТРОЩІ

ЗАМІСТЬ БУДИЛЬНИКА

Якщо ви боїтесь проспати на роботу, чи, скажімо, запізнатися на ранковий автобус, підкладіть під голову подушку виробництва Красногвардійського птахокомбінату (Кримська область). Гарантуємо — довго не поспите. Бо пух у тих подушках настільки спресований, що складається враження, ніби під головою у вас — цеглина. 66 таких подушок щойно надійшло на нашу виставку.

ОБ'ЯВИ, ОГОЛОШЕННЯ

ХТО ЗНАЙДЕ

бензобак, що відпав од мопеда «Верховина-5», прошу повернути за винагороду. Обіцяю за це покатати на мопеді, якщо не загублю ще якоїсь важливої деталі. Бо май мопед, як і багато інших, що виготовляє Львівський мотозавод, розпадається на ходу.

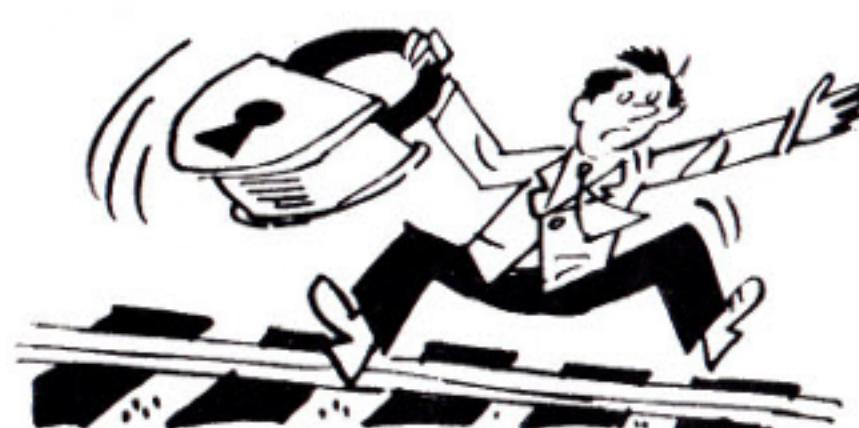
Т. БУНЧУК.

— Чорти вимагають за ремонт дюжину праведних душ!
— Доведеться дати, бо на райремонтну контору надії мало.

ОЙ, ГОП біля шпали...

[З досвіду безклубної роботи завклубом]

очі в конторі колгоспу, що там беруть та й затикають нею якусь виробничу дірку.

А тим часом у селі народжуються нові обряди. Проводи від'їджаючих. У вихідні і святкові дні проводяться по два-три рази. У будні — вечорами. На полустанку «Семирічка», що за півкіло-

метра від села, збирається вся молодь Івачкова. Збирається і проводжає поїзди. Витанцюючи при цьому танок «Ой, гоп біля шпали, всі про нас позабували».

Зустрічі приїджаючих. Присвячені окремим випадкам і відбуваються значно рідше. Коли на колгоспний свинокомплекс, на якому впроваджено найсучаснішу культуру виробництва, приїджають місцеві, районні або обласні керівники. З гурту молоді обирають сміливця. Той виходить перед керівника. І, пританцюючи, наспівує:

Скажіть мені, дядечку гарненький,
Коли буде у нас клуб новенький?
Аби нам по селу не тягніться,
За котами з нудьги не ганятись?..

Той, кому адресовано пісню, щось схвилювано шепоче. Так же схвилювано сідає в машину і схвилювано махає молоді рукою...

Уже сьогодні за методом івачківців працюють і в селі Богдашів. А через кілька років безклубний метод може стати провідним у районі, якщо його такими темпами впроваджуватимуть.

Ніби примітка.

В описі здолбунівських культосвітніх нововведень ми зумисно не наводили прізвищ культосвітніх працівників. Тому, що лаврів слави, правду кажучи, вони не заслужили. Слави заслужили керівники Здолбунівського району. Це ж завдяки їхній турботі про відпочинок хліборобів в Івачкові та Богдашові створені такі сприятливі умови для форм безклубної роботи.

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.
Волинська та Рівненська області.

Чи потрібний у селі клуб? Практика показує, що не обов'язково. Ось у селі Студині Рожищенського району на Волині є клуб, так він завжди на замку. Це по-перше. По-друге, завідуючий цим клубом Р. І. Баран дубасить своїх односельчан. По-третє, мороки з тим клубом і голові сільради П. Я. Юзефчуку, і секретареві партійної організації колгоспу М. С. Боярину, і завідуючому райвідділом культури І. Й. Косміну! Односельчани пишуть скарги, що тримають вони на посаді завідуючого клубом дармоїда і хулігана. А як його увільнити, коли за те хуліганство народний суд засудив Р. І. Барана до шести місяців примусових робіт. І ту примусівку завідуючий відбував на своїй посаді...

Сусіди волинян — ровенчани вирішили проектировати клуб. Як окультосвітніватиметься населення, коли у селі завклубом буде, а клубу не буде.

Ось подивимося в самому райцентрі Здолбунові. Методичний центр культосвітньої роботи — районний Будинок культури — свого приміщення не має. А роботу виконує, та ще й як. Іншим повчиться треба. Тому, коли в селі Івачкові клуб розсипався, нового не будували. І що ви думаете? Не минуло й семи років, як саме в Івачкові народилася нова форма культосвітньої роботи — безклубна.

Завідуюча клубом встає рано-ранененько і біжить за кілька кілометрів у колгоспну контору.

— Що мені сьогодні робити?

Зарплату завідуюча отримує не в колгоспі. І могла б спокійно сплати. Але людину мучить соцість. То вона допомагає завідуючому клубом села Мирополя Першого. То з газетами та журналами бігає по фермах. А іноді так намозолить

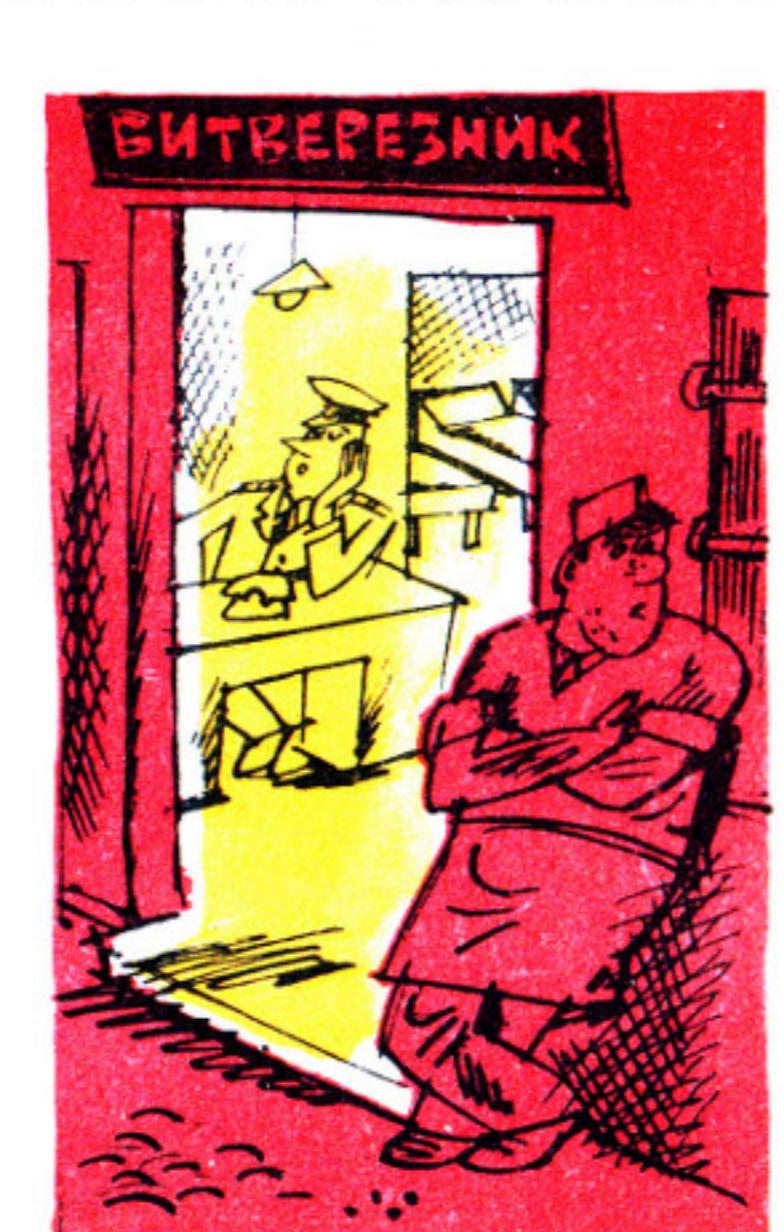
НЕ ЗВИЧАЙНІ

— Ми ще не можемо здати будинок: в одній квартирі несправний штепсель.

— Обюрократився я, відірвався від людей. Хочу років два кельмою попрацювати.

— Яка нудьга! За цілий день — живої душі не було.

СИТУАЦІЇ

— А книгу скарг не бажаєте?

— О господі! І тут лише кришки для консервування...

— Залишилися самі детективи, поезію всю розібрали.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

ЧИ ЗНАСТЕ ВИ, ШО...

...колгосп «Україна» Недригайлівського району (Сумщина) рибу в ставках і річці Сулі виловлює за допомогою свиней і корів. Будуючи великий відгодівельний секції ферм, колгосп викопує маленькі сечові ями, з яких відходи витикають в ставки і річку. Після цього риби нічого не залишається, як спливати на поверхню, де її виловлюють голими руками.

...павлоградський магазин «Сортнасіннеоч» (директор І. С. Галенко) під виглядом насіння може вам продати навіть пшено, якщо ви своєчасно не заглянете в мішок. Так, Межевському (та ж Дніпропетровщина) відгодівельному пункті «Заготскотвідгідівля» замість якісного зі схожістю 80 процентів він продав 510 кілограмів гороху, який годиться хіба що на пироги.

...двигуна А-41, зданого 8 квітня 1975 року для капітального ремонту працівниками миколаївського «Міжколгосбуду» (Одеська область) на одеську базу «Сільгосптехніки», досі не знайдено. Замість нього у Миколаївці залишився тільки приймально-здавальний акт № 221, але він, як виявилось, не може замінити двигуна для трактора-скрепера.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

РОБОТА ДЛЯ СПРАВЖНЬОГО МУЖЧИНИ

— Хочу довести, — сказав інспекторі по кадрах випускник бібліотечного факультету, — що не боюся ніяких труднощів.

— А саме?

— Згоден працювати там, де найважче.

— Ви — справжній мужчина! — похвалив відівдувача інспектор. — Негайно ж виписую вам призначення у Доманівську районну бібліотеку.

— Чому?

— У ній ви взимку за столом не всидите.

— Постою.

— Ні, не встоїте. Пританцовуватимете весь робочий день, щоб зігрітися — весни та зимою ця бібліотека зовсім не опалюється.

— Не бачу, — розвів руками майбутній бібліотекар, — якіхось особливих труднощів. Нехай у Доманівці, — категорично заявив він, — пританцовує одна дівчина або жінка. А мені придумайте відчуттєві зможливи б щось інше придумати?

— Будь ласка. Пропоную Олександровську бібліотеку номер два. Сільська Рада притулила її в такій ветхій та перекособоченій будові, що й надворі стояти поблизу — небезечно, отож може розвалитися. Читачі десятою дорогою обмінюють цей культурно-освітній заклад. З міркувань обстоюти безпеки. Вам же доведеться постійно в приміщенні сидіти.

— А в якому районі оци, як Й...

— Олександровівка?

— У тому ж, що й Трикрати та Білоусівка, — у Вознесенському.

— Це, здається, варіант нічогаєнський, — заміряно промовив справжній мужчина. — Випирайте призначення!

— Відчуттєві зможливи б щось інше придумати?

— Конкретніше, — блиснув очима майбутній бібліотекар.

— Стеля там на ладан дихає. Вже не раз падала.

— А для більшої гостроти відчуттів не зможливи б щось інше придумати?

— Будь ласка. Пропоную Олександровську бібліотеку номер два. Сільська Рада притулила її в такій ветхій та перекособоченій будові, що й надворі стояти поблизу — небезечно, отож може розвалитися. Читачі десятою дорогою обмінюють цей культурно-освітній заклад. З міркувань обстоюти безпеки. Вам же доведеться постійно в приміщенні сидіти.

— А в якому районі оци, як Й...

— Олександровівка?

— У тому ж, що й Трикрати та Білоусівка, — у Вознесенському.

— Це, здається, варіант нічогаєнський, — заміряно промовив справжній мужчина. — Випирайте призначення!

— Купаєтесь у крижаній воді?

— Навіть при найтріскучішому морозі! Отже, холод мені не страшний.

М. ПАЛЬЧИК.
Миколаївська область.

— А як же туди добираються?

— По хисткій пожежній драбині. Звісно ж, не всі, а лише ті, хто може утримати рівновагу.

— Та я, повірте, із заплющеніми очима по тій драбині бігатиму!

— Охоче вірю. А читачі гукають вам знизу, щоб внесли щось почитати. Доведеться без упину по тій драбині гасати. Це вас влаштовує?

— Загалом непоганий варіант. Але... малувато емоцій.

— Можу запропонувати Білоусівську бібліотеку. Там потрібні не тільки фізична загартованість, а і сталеві нерви.

— Конкретніше, — блиснув очима майбутній бібліотекар.

— Стеля там на ладан дихає. Вже не раз падала.

— А для більшої гостроти відчуттів не зможливи б щось інше придумати?

— Будь ласка. Пропоную Олександровську бібліотеку номер два. Сільська Рада притулила її в такій ветхій та перекособоченій будові, що й надворі стояти поблизу — небезечно, отож може розвалитися. Читачі десятою дорогою обмінюють цей культурно-освітній заклад. З міркувань обстоюти безпеки. Вам же доведеться постійно в приміщенні сидіти.

— А в якому районі оци, як Й...

— Олександровівка?

— У тому ж, що й Трикрати та Білоусівка, — у Вознесенському.

— Це, здається, варіант нічогаєнський, — заміряно промовив справжній мужчина. — Випирайте призначення!

— Купаєтесь у крижаній воді?

— Навіть при найтріскучішому морозі! Отже, холод мені не страшний.

М. ПАЛЬЧИК.
Миколаївська область.

ДОПОМОГЛО

ГУМОРЕСКА

Працював Савич фуражиром у радгоспі. Потім вирішив: нащо я робитиму, коли дружина долярка. Та й вдома худібки ого-го!

Накинув на радгосп. Вилежується вдома з книжечками, а дружині очі замілює, ніби в нього така хвороба, що й лікуванню не піддається.

Дружина спочатку вірила, а потім розкусила, що він її навколо пальця обводить.

— Чоловіче, — якося каже йому, — грець з тобою. Хворіш, то й хворій, ала допомагай вдома поратися біля худібки. Бо я ж працюю, вільного часу не маю.

— Добре, — погоджується Савич, — буду допомагати. Тільки ти мені наряди давай. Бо я свою голову не скумекаю, що спочатку, що потім.

— Та ось нагодуй корову, телицю, лоху, поросят, курей, гусей, курчат, качень, кролів, котів і Триглота.

Забігався Савич з відрами і місками. Кричить на весь голос: «Гилья-гилья! Трусь-трусь! Паці-паці! Ціп-цип! Киць-киць! Триглот, наї! Нагодував. Тільки присів, а жінка знову:

— Ти чого уже сидиш, як турецький сultan? Ворота б полагодив. Сусідського кота провчив, щоб курчат не крав. Солому поскладав би, листя позгрібав, діжку помив би, піску та глини привіз, діжку помив і кавунчики посолив, картоплю перебрав би і бурячки докопав би... а я на ферму біжу.

— Лишенко, — почухав потилицю Савич, — це вона мені такий наряд дала, що я владу.

Ворота полатав, кота сусідського налякав, солому поскладав, листя позгрібав, діжку помив би, курчат на горище переніс, гарбузи до купи поставив, масло збив, курочку зарубав, навколо хати попідмітав...

Приліг трохи, а тим часом дружина до хати.

— Лежиш! А чийсь собацюра нашу гуску поніс! Вискочив Савич з хати, мор ракета. Надзогнав того чорного злодія. Відібрав гуску. Тільки в хату, тільки присів, а дружина:

— Ти підлогу помив би, дровець нарубав, глину замісив, сажу потрусиш, кільце льосі в ріло затяг, кумі сіто відніс, від кума драбину приніс, кукурудзу на горище переніс, гарбузи до купи поставив, у сарайніках почистив, взуття перемив, масло збив, курочку зарубав, навколо хати попідмітав...

Крутися Савич, мов білка в колесі. До пізньої ночі.

— А коли полягали спати, каже дружині:

— Знаєш, відчуваєш, що здоров'я мое набагато покращало. Мабуть, завтра треба буде у радгосп... Хай роботу якусь дають... Незручно дома сидіти, коли люди працюють...

Яків ТОРБА.

Мати шиють, тато порють...

Закінчилася наша мама
Курси крою і шиття.
І в сім'ї в нас, скажемо пряма,
Перекраялось життя:

Зникла тиша, спокій зник...
А машинка: чик-чик-чик!

Знов лятає обрізки в грубку
(Мати крають поясни!)
Шили бабі модну юбку,
Вийшли дідові труси!

І сміється з діда внук,
А машинка: тук-тук-тук!

Хоч ховайся під матрац,
Тільки й чути — клац і клаці..

Мал. А. БОРДУНІСА

— Ура, любить!

Архізазнайство.

З олівцем по Носівці,

або чому мешканці цього міста на Чернігівщині і практичні, і терпеливі, і винахідливі, і т. д.

Ми стояли на автобусній зупинці. Чекали вже хвилин двадцять, і — юного автобуса. Людей становило все більше й більше.

— Ти нічого не помітив? — торкнув мене за лікоть приятель.

— Ні, а що?

— Ми з тобою нервусмо, позираємо на годинники, а поглянь на інших пасажирів: абсолютно спокійні. Дивні якісі ці носівчани...

— Не стільки дивні, снільки практичні, — поправив моого приятеля чоловік, що стояв поруч з нами.

— Чому? — в один голос запитали ми.

— Дізнаєтесь пізніше, — дипломатично відповів чоловік і насмішував оглянув моє новеньке пальто й начищені черевики приятеля.

Ми зацікавилися. І згодом перевірналися, що носівчани справді, практичні. Але до того ще й терпеливі. Бо, тан і не діждавши автобуса, пішли ми в Іадальню № 2 підірпітися. В залі брудно, на столах — юдні серветки, руки помити ніде, а люди чомусь не обурюються. Просимо поїсти — горохового супу. «Нема», — кажуть. Сирників теж немає. Словом, майже десяток страв із написаних у меню не було. Просимо в касирки книгу скарг. Теж,каже, немає. Аж глядь — дідуся озывається.

— Ви, мабуть, не місцеві, не звички, а ми — терпимо. Не дастіть Любов Герасименко книги, бо ви ж напишете щось, а його прочитає директор об'єднання підприємств громадського харчування Євдокія Данилівна Оксинь, і, гляди, в працівників Іадальні премія ляє...

Вийшли ми разом із дідусям. На вулиці звернули увагу на його вигляд: із парасолькою в одній руці і з ліхтарем у другій.

— Чого ви з ліхтарем ходите, зараз же день?

— А я в районну бібліотеку, — відповідає старий.

— Ну, то й що? — ще більше дивуємося.

— Почитати хочу, — каже дід, — а там, знаєте, який читальний зал? Напівтемна кімнатка з однією вікном. От і буду присвічувати. А взагалі таку бібліотеку тільки носівчани, мабуть, і можуть терпіти: тісна, книжковища нема. Обіцяв заступник голови райвиконкому Володимир Прокопович Черев-

ко, що вивільнить для бібліотеки ліве крило приміщення. Працівники зраділи, бо з наступного року бібліотека має стати централізованою — до сорока тисяч книг (яких і зараз нікуди дівати!) додасться ще двадцять тисяч... Але товариш Черевко пообіцяв, а у вивільнене приміщення поселити районний архів. Отож і терплять зараз — і читаці, і бібліотекарі...

— Ясно, — сказали ми, — а парасолька навіщо? Дощу ж немає надворі...

— Хе-хе, — усміхнувся старий, — це — через радіо. Вранці, наприклад, передає воно: «Сьогодні на Чернігівщині погода...» А які погоди — догадається сам, бо радіо у нас часто або переривається, або хріпить, то ми й беремо парасольки про всі випадки.

— А снаржилися?

— Безліч разів — самому начальникові районного вузла зв'язану товаришу Дегтерьову, але результатів ніяких.

Перенебувавши, що носівчани, крім усього, ще й кмітливі, пішли ми прогулятися. Вийшли на вулицю Стратилата. Зустрічаємо жінку з відрами.

— Як у вас радіо працює — гарно чи погано? — питаемо.

— Погано, — каже молодиця, — але радіо ще можна терпіти. От із водою у нас історія... Уявляєте, у п'яти двоповерхових будинках немає води в квартирах. Та це — півбіді, терпимо. Біда, що її немає й поблизу. Три колодязі не діють, засмічені. У колонці ж вода не придатна для пиття.

— А звертались до когось із керівників?

— І не раз — до директора комбінату комунальних підприємств товариша Сави, а він палець об палець не вдарив... Оце, як бачите, бігаємо цілі дні по Носівці, щоб набрати двоє відер води...

Жінка потрохтула відрами уздовж вулиці, а ми пішли собі далі й зустрілися із завідувачкою дитячим садком Г. Ф. Дідківською. Садок міститься у дев'яти хатках, деякотрі з яких повстали в землю й похилилися від старості. Сотня дітей для них хаток — і то забагато, а Ганна Федорівна придумила ввіпхнути туди двісті п'ятдесят дев'ять малюків.

— А чому не будують нового дитячого садка? — питаемо в завідувачкої.

— Починали будувати, — зітхає

вона, — років десять — п'ятнадцять тому. Вирили траншеї та й зупинилися. Недавно знов обіцяли: сам завідувач обласним відділом народної освіти товариш Радзанівський і сам заступник голови облвиконкому товариш Марченко, а як воно буде — не знаю...

Ми схилили в пошані голови перед завідувачкою дитсадком, бо цілком переконалися, що вона справді і найтерпеливіша в Носівці, і найкмітливіша, і найвинахідливіша...

А подумавши так, вернулися на автобусну зупинку. Людей там побільшало, а транспорту все ще не було. Коли ж автобус нарешті підійшов, ми зрозуміли, чому пасажири скептично позиралі на мое нове пальто й начищені черевики приятеля: для поїздки в носівському автобусі треба мати спеціальну екіпіровку — міцну й недорогу. Моментально на моєму пальті не стало юного гудзика й пропав хлястину. Приятелеві дверима прічинили ліву ногу, яку він ледве спромігся висмикнути, але без чевісти.

В такому ось вигляді ми й з'явилися на території носівської автоКолонії. Там узнали багато цінного. Хоч би те, приміром, що в напрямку залізничного вокзалу й цукровозаводу (а відстань туди від центру — відповідно п'ять і сім кілометрів) повинно курсувати щодня сім автобусів, але таке буває рідко. Дізналися ми й про те, що не лише водії в цьому винні, а й начальник носівської автоКолонії Рижик В. П. та його безпосередній шеф — директор Ніжинського автотранспортного підприємства № 24011 Забіла М. І. Шоферів погано забезпечують запчастинами, і хлопці нерідко змушені проявляти і кмітливість, і винахідливість, щоб роздобути якусь деталь для мотора...

Виїжджаючи з Носівки, ми, здається, зрозуміли й інше: чому мешканцям міста притаманні згадані вище якості. Тому, напевно, що все це — і практичність, і кмітливість, і винахідливість, і (додамо від себе) хазяйновитість, і чуйність — зовсім не притаманні деяким місцевим нерівникам.

З олівцем подорожували, записували і малювали Іван НЕМІРОВИЧ та Альберт АРУТЮНЯНЦ. Чернігівська область.

Одного ранку в стінах Маловисківського райпобуткомбінату пролунала класична фраза про ревізор, що викликала класичну німу сцену. Директор комбінату Л. О. Чутьєв наперед зізнав, що буде записано в акті ревізії: дванадцять з тринадцяти швейних майстерень, усі перукарні не виконали річних планів, бо кравці та перукарі частенько забували здавати виручку, плутаючи власну кишеню з державною і. т. д. і т. п. Догадувався Леонід Олексійович і про те, якою може бути після такого акта реакція з боку облпобут управління, а тому заздалегідь прикинув, кого з підлеглих доведеться швиденько почастувати стягненнями.

І все-таки своїм наказом № 19 від 7 лютого 1975 року начальник облпобут управління В. І. Будько загнав Леоніда Олексійовича в глухий кут. Він зажадав письмової інформації про усунення недоліків до... 1 лютого.

Ну, що робити в такій ситуації? Поінформувати пізніше — значить, засвідчити власну неслухняність. Подзвонити в управління і повідомити про нісенітницю в наказі — можна накликати біду на свою голову. Бо це ж ніби вийде, що товариш Будько не читає того, що підписує.

Не читає? Стій, стій! Леонід Олексійович ухопився за цю думку, як за рятівну соломинку. Коли не читає власних наказів, то і не повинен пам'ятати, хто і коли повинен інформувати.

Одне слово, ніхто нікого в райпобуткомбінаті стягненнями не частував, ніхто нікому нічого не доповідав. І — пронесло. Розрахунок Л. О. Чутьєва був правильний.

А я оце знову робив ревізію в райпобуткомбінаті. І міг би нового акта не писати, а просто зняти копію з попереднього. Бо всі недоліки залишилися.

Тільки що з ним тепер робити? Надіслати в облпобут управління В. І. Будьку! Може статися, що звелить він про вжиті заходи інформувати після дощіку в четвер, а це значить, що наступного року і з мого акта можна буде копію знімати.

Б. ГЛОБА,
старший контролер-ревізор КРУ
по Маловисківському району.

Кіровоградська область.

ВНУТРІШНІ РЕЗЕРВИ

ГУМОРЕСКА

Виконроб Володимир Єгорович Спосіб обережно опустився на стілець, глянув на вогонь, що палахкотів у кутку вагончика, і поклав перед собою список:

— Горимо! Макаровичу, ти перший, давай!

Бригадир монтажників тоскно глянув на полум'я, але ініціативи не виявив:

— Не можу.

— Бондар!

Бондар підвісився, потоптався і сів на своє місце. «Горіти» доводилося часто: наприкінці місяця, наприкінці кварталу, під Новий рік... Виконроб глянув у пірець, потім на полум'я, що пригасало: догоряла віконна рама, і у вагончику стояв запах соснової смоли.

— Отак згорять премії! Не виконаємо плану по здачі вторсировини! — приречено кинув самописку і ображено відвернув голову. Усі мовчали.

— Товариші просто не відчувають відповідальності, — докинув сторож Наділенко. Він запахав до «буржуйки» рештки вікна, і на полум'я, що спалахнуло, якось по-новому освітило проблему. — Не можна так. А я ось які думки: оте залізне риштовання — здати. Залізячча на дві тонни набереться. Все одно розтягнуть — не встережеш.

Електрик Липовецький теж спалахнув:

— Можна електромотор! Лежить у запняній ямі. Обмотка ціла, дріт мідний — кілограмів на сімдесят затягне. Та й метал — кольоровий!

— Два ящики цвяхів. Під смігом. Тільки розгреби.

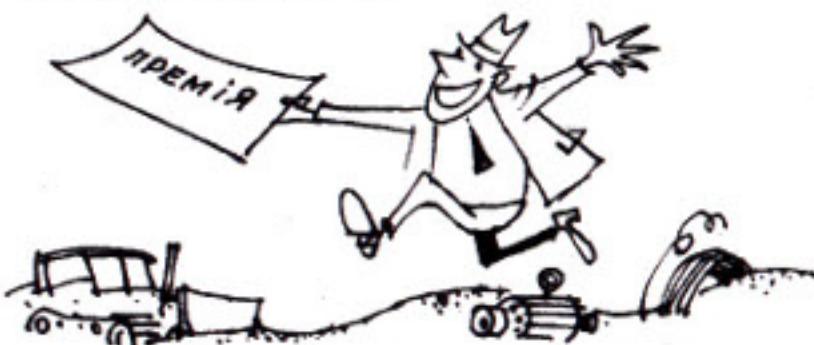
— Три бухти дроту в грязюці біля воріт. Тільки колупни.

— Бульдозер! — підскочив від нетерплячки тракторист Настусенко. — Присипаний ґрунтом. Ще коли рили котлован. Заведи — на переплавку піде своїм ходом.

— Оце молодці! — пожвавішав виконроб. — Чули, Макаровичу! І ви, Бондар! У товаришів господарський підхід: нічому не дадуть пропасти. Три роки споруджуємо об'єкт, а у вас жодних відходів. Не вмієте мобілізувати внутрішні резерви.

Микола ПЕТРОВ.

м. Знам'янка
Кіровоградської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З радгоспу «Україна» (Барішівський район на Київщині) надійшов лист Перцеві про безгосподарність і грубі порушення фінансової дисципліні.

Голова Барішівського районного комітету народного контролю тов. Куриленко повідомив редакцію, що факти підтвердились. За ряд серйозних упущенів, що завдали значних збитків господарству, з директора радгоспу Олефі-

ра В. С. і головного агронома Рибушка А. В. утримано 50 процентів середньомісячного заробітку. Головному бухгалтерові т. Бабісніку оголошено догану. Головному інженеру Дубенці М. П., який не справлявся з своїми обов'язками, з посади увільнено, а справу про розкімплектування ним техніки передано в прокуратуру району.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Напілося, почало гавкати, неподобства чинити... Будка вчасно приїхала.

Фрази

- І півень гордовито розправлює крила. Та хай спробує злетіти!
- Рожеві мрії з часом сірють.
- Байкар знат кілька мов. Крім однієї — езопівської.

- Істини хоч і гола, але її не візьмеш голими руками.
- Барабанщик вибився в люди: тепер грає на барабані.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

м. Київ.

ЄДИННИЙ ВИХІД

Мал. В. ГОРВАЧОВА

— Ми сорочок не фарбуємо, нема барвників...

— Але я вам дам пораду, де можна пофарбувати сорочку...

(Див. малюнок на стор. 8.)

МАЛА студентська енциклопедія

ВЕЧІР ВІДПОЧИНКУ

Перша й найтиповіша ознака цих студентських вечорів: своєчасно, як правило, з'являються лише самовіддані організатори і запрошені викладачі. Хоча обява сповідає:

ВЕЧІР ВІДПОЧИНКУ!
ПОЧАТОК о 19.30!
РІВНО!

основна студентська маса приходить раніше 20.30 вважає просто несолідним.

Друга ознака: при будь-який програмі все починається з танців і танцями ж завершується. Та головне — те, що відбувається у проміжку між танцями. Найвеселіші і найдетальніші конферансі «вузького фахівця» до неминучої катастрофи.

Проте це — не найгірший варіант. Відомі випадки, коли студент взагалі дуже приблизно уявляє собі, яку дисципліну має складати.

Та навіть коли підготовка до екзамену проводиться суміліно, білети все одно поділяються на «щасливі» і «нешасливі». Такий невблаганий закон вузівської діалектики.

Давно вже відомо: один учить, щоб знати, а інший, — щоб скласти. Досвід поколінь свідчить: перший варіант і корисніший, і симпатичніший.

Нарешті ще один досить типовий випадок: «Вірши! Не встиг вивчити лише тридцатого білета і, уявляєш, — same його й витяг!».

Помічено: всі електромузиканти переконані в тому, що головне їх завдання — заглушити голос співака (котому, за ідею, вони покликані акомпанувати).

Третя примета: все на вечорі робиться колективно. Якщо веселитися, — то усім разом! А якщо нудгувати, — теж спільно!

Відпочивають на вечорі відпочинку всі, крім його організаторів. Адже підготувати і провести подібний вечір — велике мистецтво. А мистецтво, як відомо, вимагає жертв. І нестачі в таких жертвах, на застя, поки що не відчувається.

Юрій ШАНІН.

Єдиний спосіб врятуватися від подібних несподіванок, — своєчасно підготувати всі білети. І тридцять — також!

Юрій ШАНІН.

Ряболов сидів біля трактора, розтираючи ліву ногу.

— Дуже болить? — співчутливо запитав сторож.
— Крутить. Ніє. На погоду, певно.
— Нумо, да подивлюся. Отут? Трішки ніжче болить?
Сторож старанно обмаєв літку, постукає пальцем по коліні, пріпав до нього вухом і, тричі сплюнувши через ліве плече, авторитетно прорік:
— Тріщина.
Ряболов жахнувся:
— Шо ти верзеш? Не може цього бути, Матвіо.
— Може, голубе. Може, Федіо. Не гарячись. Ось потупця на місці, сам переконаєшся.
Тракторист тупцяє.
— Цікавий випадок, — тре рідку, як котячі вуса, чуприну Матвій, ану вілази на гусеницю дізеля і стрибни.
Наляканий Федір слухняно стрибнув.
— Дивно! — знову замислюється старий. — Ану лізь на радіатор. Плигони звидти.
Ряболов, мов запрограмований, плигонув.
— Тепер пробуй з кабіни трактора. Та не бійся! У мене звідти всі стрибають.
Коли ж Федір, заплюшивши від жаху очі, стрибнув з кабіни, то несамовито закричав.
— О! Бачиш! — торжествував сторож. — Закричав-таки. Значить, тріщина! Не тобі первому угадую.
Рентгенівський змінок і справді показав тріщину. Щоправда, у правій нозі...

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

Улюблена пісня

ГУМОРЕСКА

— Пап-пап папара-пап-пап, — горляли сестра з братом.

— Ні, так учитись неможливо! — розpacливо вигукнув старший брат, другокурсник юридичного факультету Володя.

Він згріб в оберемок конспекти та підручники з цивільного права і почався у сусідній кімнаті. Прикривши за собою щільно двері, відчинив віночок. І разом із вечірною прохолодою з вулиці в кімнату увірвалось гучне і бадьоре: «Пап-пап... папара-па-пап-пап...»

Володю пересмікнуло. Він зачинив віночок, заткнув вуха і схилився над цивільним правом.

У двері постукали. Увійшов тато у смугастій піжамі.

— Володю, я тобі не заважатиму? — запитав він оксамитовим башом.

— Ні, — хитну головою Володя.

Тато підійшов до книжкової шафи, витягнув товстий словник. Перегорувши кілька сторінок, він повільно і смачно почав: «Пап-пап... папара-па-па...»

«Хоч би слух мав», — подумав Володя і тут же згріб підручники і конспекти та пішов до іншої кімнати.

Там сиділа мама й перешвачала сестрі плаття. Володя зрадів: нарешті врятується від того осторідлого «пап-па» (мама любила класики)... Та тільки-но приготувався до роботи, як за спину почув «пап-пап папара-пап-пап...» Це мама од радості, що скінчилася шити, весело замугкала мелодію, корта вже кілька днів поселилася у їхньому домі.

З болісним розчаруванням він глянув на матір і подався на кухню. Почувши запах смаженого, згадав, що сьогодні відмовився від обіду.

— Що ви готуєте на вечірку? — запитав лагідно бабусю, яка місця тісто.

Бабуся повернула до нього свої окуляри і третмливо проспівала знайоме «пап-пап...»

Володя зі своїм цивільним правом гайнув тоді у ванну. Там застав дідуся, який лагодив щітку для підмітання підлоги, а крізь стук мотка весело пробивалось хріпке, прокурене «пап-пап...»

Зажкурений Володя вийшов на вулицю. Та не встиг сісти на лавку в сквері, як побачив перед собою Василя Петровича, доцента, якому завтра мав складати цивільне право.

Розговорилися. Спершу про високі матерії, потім зачепили футбол, сучасну моду. І про все так серйозно, зі знанням справ. Володя захоплено дивився на доцента! «Оце людина, — думав про себе, — на будь-яку тему з ним поговориш».

А коли прощались, Василь Петрович запитав:

— Володю, ти часом не знаєш слів до пісні? Як же вона називається?.. Оцієй! — «пап-пап... папара-па-пап-пап...»

В. ТРИПАЧУК.

ТРІЩИНА

ГУМОРЕСКА

Ряболов сидів біля трактора, розтираючи ліву ногу.

— Дуже болить? — співчутливо запитав сторож.
— Крутить. Ніє. На погоду, певно.
— Нумо, да подивлюся. Отут? Трішки ніжче болить?
Сторож старанно обмаєв літку, постукає пальцем по коліні, пріпав до нього вухом і, тричі сплюнувши через ліве плече, авторитетно прорік:
— Тріщина.
Ряболов жахнувся:
— Шо ти верзеш? Не може цього бути, Матвіо.
— Може, голубе. Може, Федіо. Не гарячись. Ось потупця на місці, сам переконаєшся.
Тракторист тупцяє.
— Цікавий випадок, — тре рідку, як котячі вуса, чуприну Матвій, ану вілази на гусеницю дізеля і стрибни.
Наляканий Федір слухняно стрибнув.
— Дивно! — знову замислюється старий. — Ану лізь на радіатор. Плигони звидти.
Ряболов, мов запрограмований, плигонув.
— Тепер пробуй з кабіни трактора. Та не бійся! У мене звідти всі стрибають.
Коли ж Федір, заплюшивши від жаху очі, стрибнув з кабіни, то несамовито закричав.
— О! Бачиш! — торжествував сторож. — Закричав-таки. Значить, тріщина! Не тобі первому угадую.
Рентгенівський змінок і справді показав тріщину. Щоправда, у правій нозі...

Віктор ЕНДЕБЕРЯ.

Вражовунчий обставинн...

Нішо не віщувало ні землетрусу, ні якої іншої катастрофи. Сонце, як і годиться, зійшло того дня зі сходу. Земля оберталася навколо своєї осі. Лише вітер зірка переходив від слабкого до помірного.

А на Буринській міжрайбазі Сумської облспоживспілки було неспокійно. Усі метушилися, наче не сьогодні-завтра база мала провалитися крізь землю.

Але метушня була викликана більш прозаичною причиною, а саме: циркуляція з облспоживспілки, який категорично вимагав за два тижні учинити неходові товари.

Заступник директора В. М. Криводід швиденько видав наказ № 113 про створення для цього трьох комісій, одну з яких очолила сама. На посаду завідуючою майбутнім складом учинених товарів висунули Г. П. Грищенко.

Невдовзі з сільських споживчих товариств почали звозити на склад неходові товари. Але дивна: раніше на них не те що покупці, а й самі працівники привлачно дивились байдуже, та тільки ці товари подівешвали уздові чи втричі, як там, на базі, зразу ж розгорілася жвава торгівля. Завідуючий складом Галині Павлівні Грищенко з усіх боків тицяли карбованці, троячки, червінці то дружина директора міжрайбази І. Є. Докалова, то старший бухгалтер В. І. Листунова, то товарознавець Л. М. Романова... Тицяли не тільки гроші. Дехто з працівників бази тут же розувався, одягав нові черевики, а поношенні ставив на їх місце.

Довелось виявити кімнівість і виписувати сільські споживчі товариств фіктивні фактурні відомості. А замість товарів віддавав гроші. Оце, мовляв, вам і костюми, і черевики, взагалі усе, що хочете. Бо у фактурні відомості зачіпалися на міжрайбазі в період зниження цін, і недовідомість корисливих цілей кого-небудь із перелічених осіб, порушувати кримінальну справу за даними матеріалами немає достатніх підстав...

Випало, як у тому прислів'ї: і Гнат не винуват, і Килина не винна, тільки хата винувата, що впнутила на ніч Гната.

А осільні винувата хата, то, як і раніше, спокійнісно обіймають свої посади І. Є. Докалов, В. М. Криводід. А близько п'яти тисяч карбованців так і здимали.

Метушилися, як бачите, недарма. Враховуючи обставини.

М. ПРУДНИК.

одного карбованця вони стали коштувати чотири.

Пайовики помітили учнявську хитрість, а комплекна ревізія виявила на складі 4716 карбованців нечесті.

Справу передали до прокуратури Буринського району, де народилася оригінальна постанова, підписана слідчим А. Т. Бурлакою і завізованою прокурором І. С. Римарем: «Хоча в діях Грищенко, за керівництвом осіб, а саме: директора Докалова І. Є., заступника директора Криводіда В. М. і старшого бухгалтера Листунової В. І. і є ознаки халатності, себто злочину, передбаченого ст. 117 КК УРСР, але, враховуючи обставини, які склалися на міжрайбазі в період зниження цін, і недовідомості корисливих цілей кого-небудь із перелічених осіб, порушувати кримінальну справу за даними матеріалами немає достатніх підстав...»

Довелось виявити кімнівість і виписувати сільські споживчі товариств фіктивні фактурні відомості. А замість товарів віддавав гроші. Оце, мовляв, вам і костюми, і черевики, взагалі усе, що хочете. Бо у фактурні відомості зачіпалися на міжрайбазі в період зниження цін, і недовідомість корисливих цілей кого-небудь із перелічених осіб, порушувати кримінальну справу за даними матеріалами немає достатніх підстав...

Метушилися, як бачите, недарма. Враховуючи обставини.

Мал. М. ОГНІВЦЕВА (м. Харків)

Сміливий Сава

— Пора таких з роботи гнати! Недбайло він ще й комбінатор. Який із нього керівник?! — Завгоспа шпетив комірник. Перезирнулися люди в залі. — Oго! А що ж буде далі, Коли накинувся отак-то? При людях навіть цей тишко! ...А став тому сміливий Сава, Що вже пронюхав: знімут зава.

Микола ДМИТРІВ.

Вороняча скарга

БАЙКА

Ворона-матінка і Ворон-татко До самого Орла дійшли, Щоб тільки-но віддати своє дитятко В науку Солов'ю... І віддали.

...Тепер Ворони каркають від рання:
— Пропали марно наші всі старання. Який учитель з Солов'я отого!!
Не тямить у вокалі він нічого:
Три роки співи вик

Казка

Одного разу котик Хомка захотів мишку спіймати. Він був маленький котик, але чув, що дорослі коти завжди ловлять мишей. А Хомці дуже хотілося скоріше дорослим стати.

Пішов він у підваль, ходив-ходив — нікого нема. Враз у кутку щось зашаруділо. Хомка плигнув туди і побачив маленьке звірятко з довгим хвостиком.

— Ти хто? — запитав Хомка.
— Мишка.
— Ага, тебе мені й треба.
— Навіщо?
— Я не знаю, навіщо, але

знаю, що коти мусять ловити мишей...

Посміливішала мишко і каже:

— Котики ловлять мишей, щоб бавитися з ними і граться у кішки-мишки. Хочеш, научу тебе?

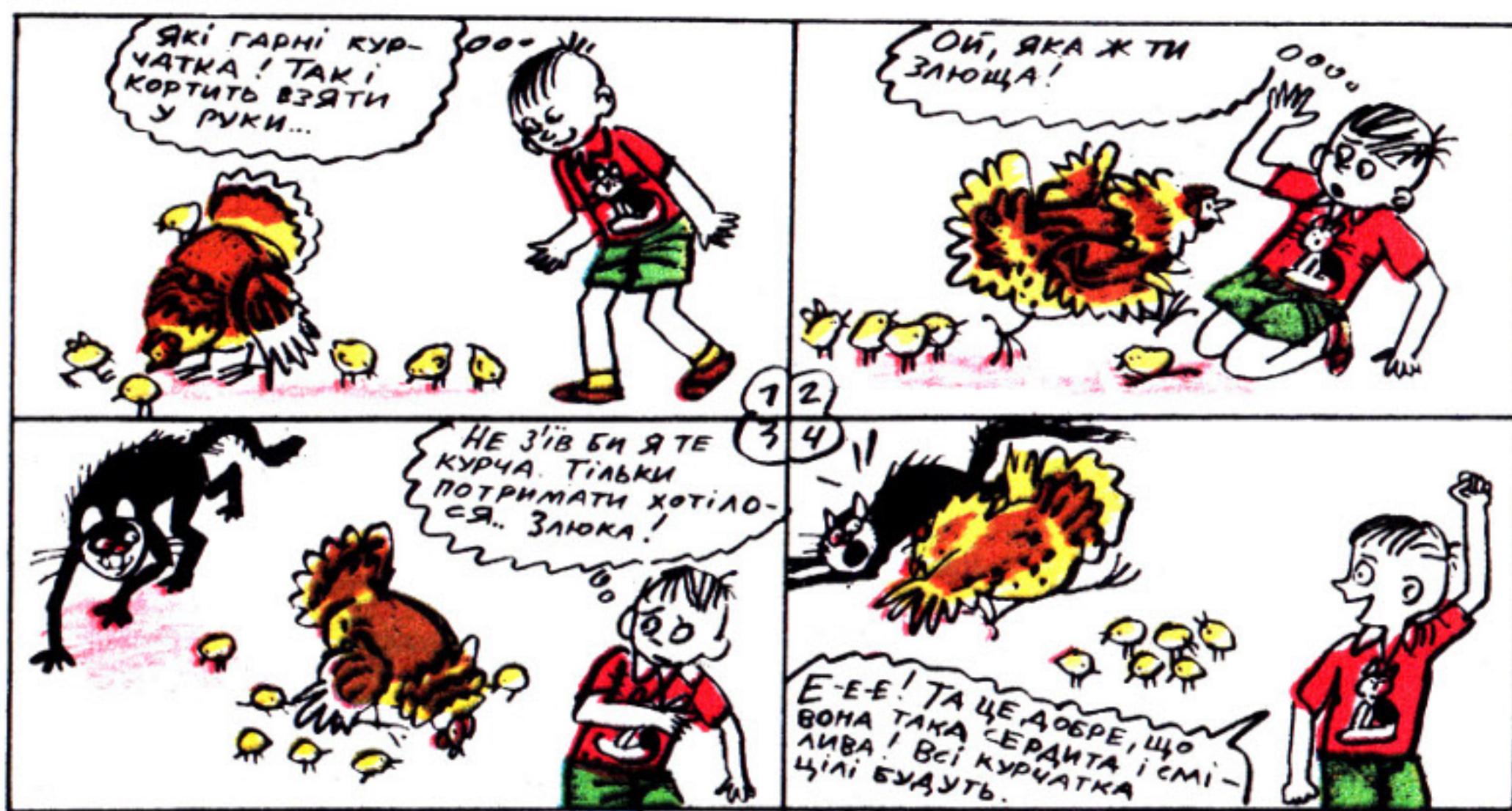
— Хочу! — сказав котик.

— Тоді йди в куток, заплющ очі й лічи до трьох, а потім лови мене.

Сподобалася гра Хомці. Він став у куток, заплющив очі, а коли долічив до трьох, мишко й слід прохолос.

Олександр НЕЩЕРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЩО ЗА ЗВІРІ

Загадка

Щось шелеснуло в кущах,
Потім знову тиша.
Охопив Андрійка страх:
— Що за звір там?!

(в ти ж)
Леонід БОГДАН,
учень 6-го класу.

ВЕРШНИК

На коліні гарно в тата,
мов на конику, скакати.
А на справжньому коні —
трішки боязно мені...

Анатолій КОСТЕЦЬКИЙ.

МОДНА ЗАЧІСКА

Нашу Нату не впізнати:
Модна зачіска у Нати.
Дивна зачіска, нова:
Розкуювджене волосся
Сяк і так переплелося.
Мов копиця, голова!
Ната в класі йде до парті,
А навколо — смішки, жарти:
— Що за вибрики нові?
Посміхнувся Вова хитро:

— Це, мабуть, від того вітру,
Що у неї в голові.

Л. ГАВРИШ.

Валентина
КАМЕНЧУК.

Каже півник:
— Кукуріку!
Вивчив пісню я
Велику:
Кукуріку — рі-ку-ку!...
Чи ви чули де таку?

СКОРОМОВКА

Мокрий дощ, мокрий сніг,
Мокрий стовп, мокрий стіг,
Мокрий заєць, мокрий лось —
Розмокропогодилося.

О. МІЗЮК.

ЖОЧ ВОНО КЛАСИКА

За тридев'ять земель, у тридесятому царстві жив-був добрий молодець...

Так починаються всі древні оповіді. Але оскільки наш герой явився не з казкового світу, то розповідь почнемо трохи по-іншому.

...У селі Козловщина, що розляглося серед степів Полтавської області, жив-поживав та горя не знав директор Будинку культури Сергій Олексійович Декань. Жив собі тихомирно, всю силу та енергію віддаючи мистецтву. І все було б добре, якби одного прекрасного ранку Сергій Олексійович раптом не відчув, що йому в житті чогось такого не вистачає... І зрозумів: слави. А конкретно — слави літературно-мисливської. Добре було б стати, скажімо, безстрашним мисливцем, як, наприклад, Дерсу Узала, котрого обезсмертив письменник Арсеньєв, або як Зеб Стумп — герой одного з романів Майн Ріда. А що? Знайшовся б, може, і у Сергія Олексійовича свій талановитий біограф, і його ім'я прогриміло б на увесь світ!..

Сказано — зроблено. Вже начинено рушницю, набито патронташ, тільки одягай кожуха і — вперед, на двобій із небезпечними звірами... Та що за напаст! Якось неспокійно, моторошно на душі. Хоч тигри і леопарди на Полтавщині, скажімо, й не водяться, але вепр — також створіння не з лагідних... Самому — на вепра? Страшнувато... Дай загляну до Кухаренка, вдвох — не одному, та й веселіше буде. Так уже й бути, нехай і Івану Івановичу дістанеться якийсь промінчик невмирущої літературно-мисливської слави!

Івану Івановичу — що: на полювання, так на полювання.

І вже далеко позаду школа, де працює він кочегаром, лише дим-димок привітно куриться услід. Рожеве сонце високо піднялося над горизонтом. Дерева дружньо кивають вітами. Все благословляє на вдачу.

Звідкись здалека вітер доніс тихе пасапування кабана. Мисливці на-

сторожились. Декань міцніше стис приклад. Кухаренко дістав ножа і перевірив рушницю. Готово, пора. І мисливці кинулися на звук.

«Однак зараз — не сезон, — подумав Сергій Олексійович, — і полювання навіть по ліцензіях заборонено». Та відразу відкинув що думку як негідну його, справжнього мисливця, героя майбутніх захоплюючих оповідань, а може, й романів...

А ось і він, довгожданий. Залп. Кабан намагається втекти. Але ще один постріл — і все. Він уже нікуди не втече.

Зняти шкуру і поділити м'ясо — справа недовга. І ось, горблячись під важкою ношою, Декань та Кухаренко дісталися до села.

Приємний запах смаженої свіжини навів Сергію Олексійовичу плани нових операцій. Йому не давали спокою лаври Зеба Стумла... І раптом у світ привабливих мрій увірвалась жорстока дійсність. На порозі стояв егер.

Минуло кілька днів. На душі у директора Будинку культури було сумно і гірко. Штраф у розмірі 300 карбованців довелось поділити з другом. Та що ця сума в порівнянні з розбитою мрією, нездійсненими намірами залишила хоч маленьку загадку про себе в класичній літературі?!

Еге ж, що не кажіть, а це справді страшно, коли розвіються твої найзаповітніші сподівання, втрачаються найвітліші надії. Задля чого жити тоді на білому світі! І я, автор вищесказаного, щиро радів, пишучи цього фейлетона. Воно, звісно, не класика, та все-таки, може, хоч трохи утішить Сергія Олексійовича, втамує його спраглу за славою душу...

Бо треба сказати: Сергій Олексійович не легендарним же мисливцем, як бачимо, себе проявив, а всього-на всього рядовим браконьєром. А який Сава — то така, вибачайте, і слава!

С. ДАВИДИЧ,
інженер Міністерства лісового
господарства УРСР.
Котельнівський район
на Полтавщині.

НЕ З ТІЄЙ ПАРАФІЇ

Раніше це було. Янєсь слухаючи проповідь у церкві, всі плакали, а один чоловік стояв собі спокійно. От люди й помінивалися, чому не плаче. А він на те: «Я не з цієї парафії».

Надіслав А. ОБРИНЬВА.
с. Бузинівщина
Решетилівського району
Полтавської області.

ПОДРОЖЧАВ

На базарі чоловік продає кота. Підходить бабуся та й питає:
— Скільки коштує?
— П'ять карбованців.
— Але вчора ви назали, що три.
— То ж учора, а сьогодні він голуба з'їв.

Надіслав А. ВОЛЖАН.
м. Дніпропетровськ.

РЕАБІЛІТУВАВСЯ

— Ти знову, Дармограй, на роботі напився?
— Ні-і-і. Я виходив за прохідну.
Надіслав Г. МОЛОДЦОВ.
м. Волзький
Волгоградської області.

ЩО КРАЩЕ

— Хочеш, я дістану для тебе зірку з неба? — говорить парубок своїй нюханій.
— Навіщо вона мені? Дістань краще «Волгу».

Надіслав Г. КУЧЕРЕНКО,
м. Бориспіль
Київської області.

НЕ НАВЧИЛИ

— Мамо, ти не знаєш, скільки класів закінчилася твоя Валя?
— А що таке?
— Та вона ж арифметики не знає. Замість п'яти копійок здає дає тільки три...

Надіслав І. МИКИТЧУК.
с. Гуничі
Овруцького району
Житомирської області.

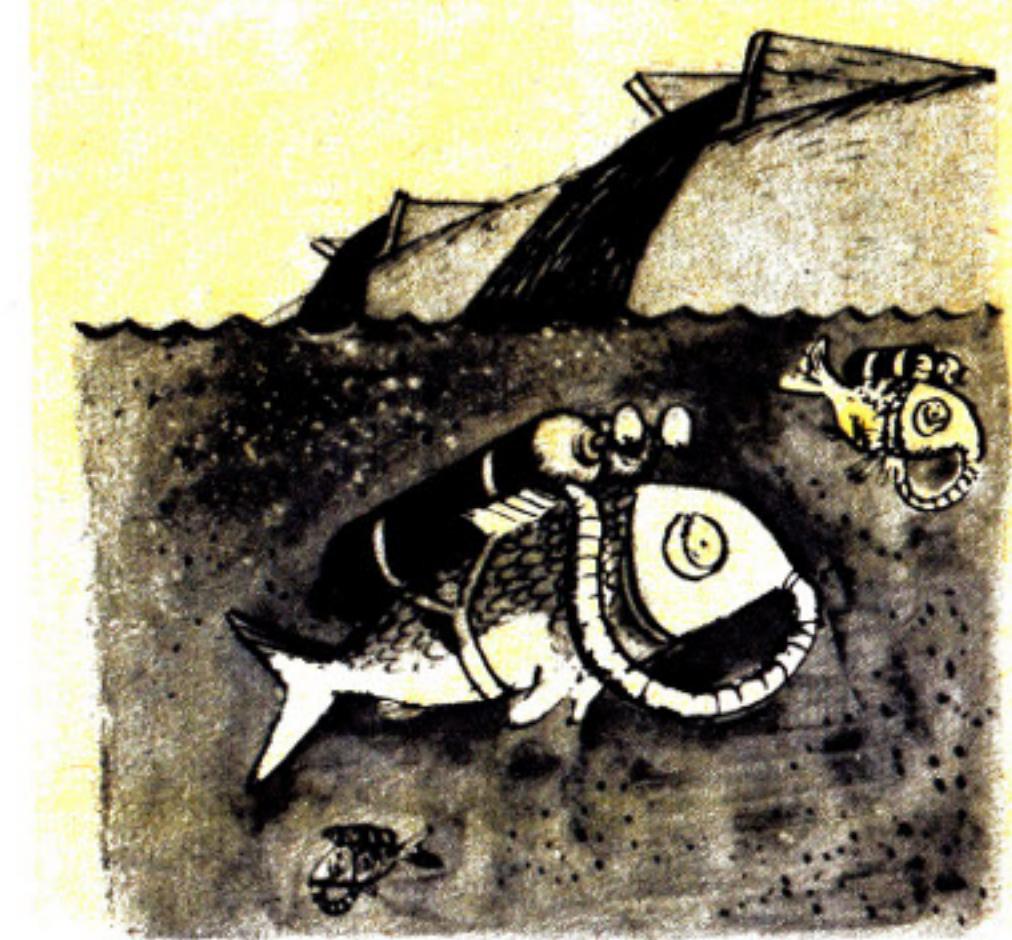
КАРИКАТУРИ З НАТУРИ

(Листи коментують художник)

ТЕЧЕ ПОХМУРА РІЧКА СУРА,

бо Новопокровський відгодівельний комплекс (Солонянський район Дніпропетровської області) забруднює її нечистотами.

Мал. В. ГОРВАЧОВА

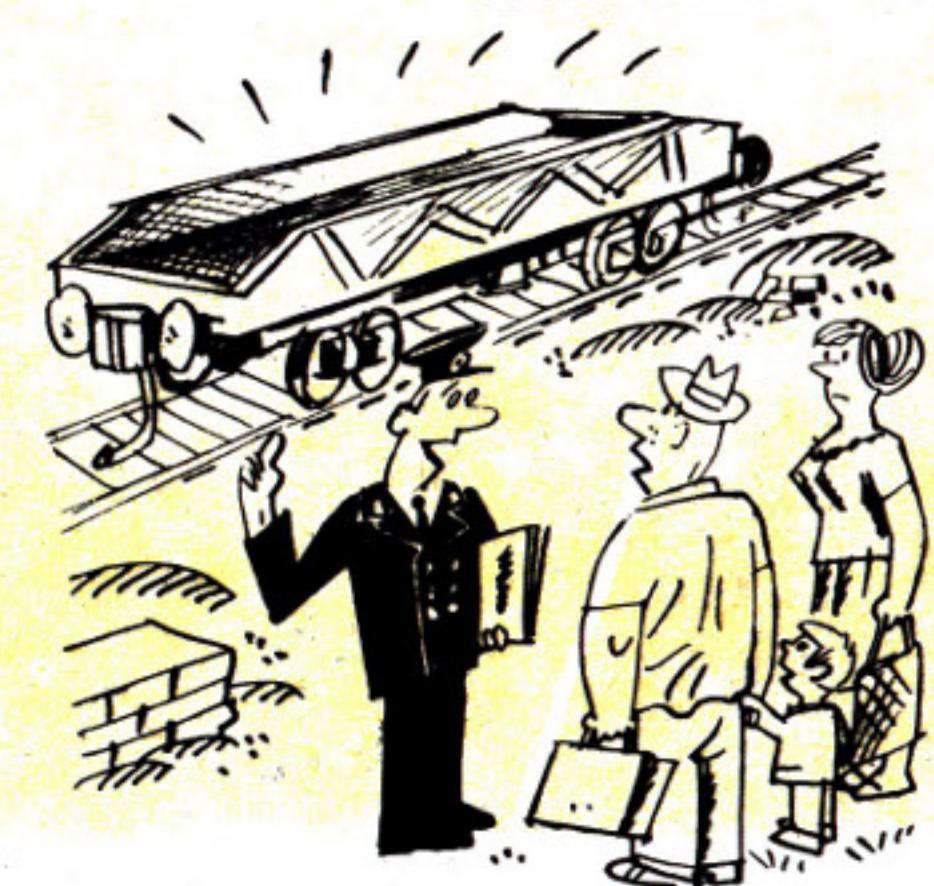

Без слів.

ГОВОРILI-БАЛАКАЛИ

Ще минулого року начальник пасажирського відділу Жмеринського відділку Південно-Західної залізниці тов. Пугачов гаряче запевнив жителів села Ярошівки, що будівництво пасажирської платформи на 1092 кілометрі мось-ось має завершитися. Але те «ось-ось» тягнеться і до сьогоднішнього дня.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

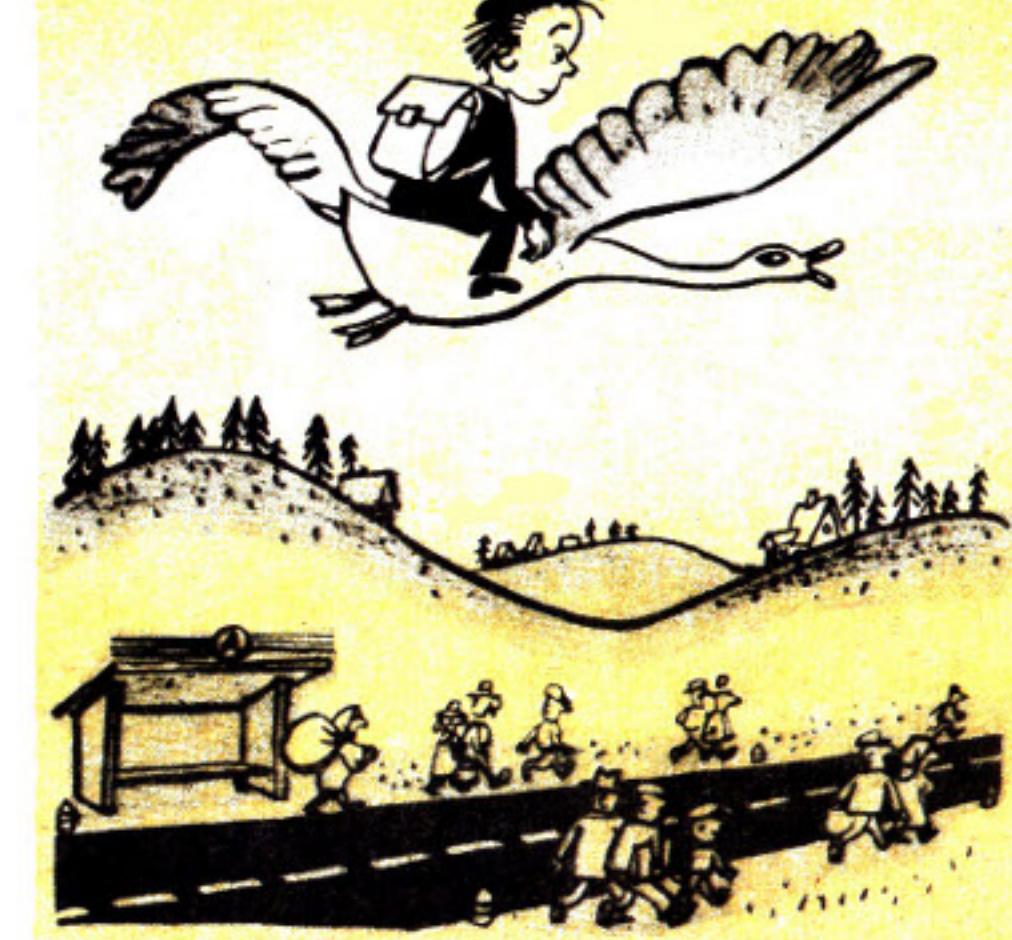

— Поки що, шановні пасажирі, я вам можу забезпечити тільки таку платформу.

МОЖЕ, І ПРИЇДУ... ПІСЛЯ ОБІДУ

Маршрутний автобус Дрогобич — Раневичі (Львівщина) курсує не завжди регулярно, тому робітникам і учням 1—10-х класів частенько доводиться добиратися до райцентру пішки.

Мал. І. КОГАНА

— Виручай, лебедику! На тебе вся моя надія!

Без слів.

НОТАТКИ ПРО ТІХНІ ПОРЯДКИ

ОЦЕ ТАК СУПЕР!

«Токіо, Нагоя і Осака перетворилися на страхітні суперміста, безнадійно перенаселені, перенасичені транспортними засобами і насикрізь просякнуті отруйними димами. Отруйна атмосфера вбиває знамениті вишні в Токіо, а в сусідньому Кавасакі вона вбиває і людей. В країні, яка вважається однією з найрозвиненіших в економічному відношенні, лише 15 процентів будинків мають каналізацію».

«ФОРЧУН», Нью-Йорк.

«ПРОГРЕС»

У «Світі вільному» — прогрес: щоб розганяти демонстрації, Придумали Сі-ер, Сі-ес. Ви хліба просите чи праці, А вам, будь ласка, любі, — раз! — Ковтайте на здоров'я газ!.. Свобода повна для людей — Ковтай собі чи той, чи цей!..

Микола ЯРОВИЙ.

Як повідомляє західна преса, сатанологи (фахівці, що вивчають стосунки з пеклом і його представниками), екзорцисти (заклиначі злих духів і ті, що виганяють дияволів) та парапсихологи (ці вивчають взаємини з потойбічним світом) — усі дуже занепокоєні зростанням активності Сатани (саме з великої літери пишуть це слово вищезгадані «фахівці»).

Борці з нечистиною силою в ФРН, Голландії і США, а також спецкоманди в Англії щороку дають раду десяткам тисяч чортів, та з пекла надсилають на зміну нові кадри. Але тепер справа піде веселіше — два діячі встановили робочі контакти з небесними силами. Один із

САТАНА ТАМ ПРАВИТЬ БАЛ

них — американський проповідник Біллі Грехем, більш відомий у Сполучених Штатах під кличкою «Кулемет господа бога». Другий — проповідник із ФРН Гендрік Ліліпелі. Він, бачите, улітку минулого року в містечку Польгайм зустрічався з Ісусом Христом і мав із ним тривалу розмову. Тепер Ліліпелі може натиснути на Сатану та його слуг сильніше, бо йому забезпечена персональна недоторканність — на нього чорти не наважаться напасті. Оці двоє і завдають чортам жару...

Про все це західні газети повідомляють цілком серйозно.

Воно й не диво: коли щось у країні не ладиться — звалюй вину на чорта.

ФАНТОМАС РОЗБУШУВАВСЯ

У бельгійському місті Намур було неспокійно: якийсь невідомий злочинець, «небезпечний Фантомас і майстер лазити по фасадах», як його називали газети, проникав у вілли багатів і виносив звідти... переважно їжу і питво, посуд і килими, залишаючи цінніші речі.

Поліція блукала у темряві. «Фантомас» спіймали випадково: якось уночі пereходжий помітив, як із погреба однієї вілли виносили ящики з лимонадом... «Фантомасом» виявився місцевий священик — 43-річний Моріс Тіріон, який

за сумісництвом керує будинком для дітей з фізичними і психічними вадами.

Краденою їжею і лимонадом він хотів хоч трохи поліпшити харчування хворих дітей. Щоб зробити необхідний ремонт дитбудинку, священик крав цеглу і цемент, оскільки ж деякі діти могли перевезуватися тільки поповзом, а підлоги у дитбудинку були цементні, священик укрив кілька килимів. Натаке самообслуговування він перейшов тому, що держава і місцеві власті не дуже турбувалися про нещасних дітей.

КОТЯЧА ДОБРОТА

БАЙКА

Під сонечком гріючись, котик вусатий
На гілці гладкого уздрів Горобця.
«Було б непогано поласувати...» —
Подумав та й каже: — Погода оця
Тобі до вподоби?
— Чудова погода!
Та днина сьогодні таки зажарка...
— А ти опустись: у траві прохолода... —
Муркоче і кіті тихцем випуска.
— Е, ні вже, спасибі, я, котику, знаю,
Звідкіль це береться твоя доброта,
Бо, врешті, таки ж недаремно літаю
З минулого року ішо
Без хвоста.

Віталій КІШАКІВСЬКИЙ.

м. Віла Церква
Київської області.

Юрій ІВАКІН

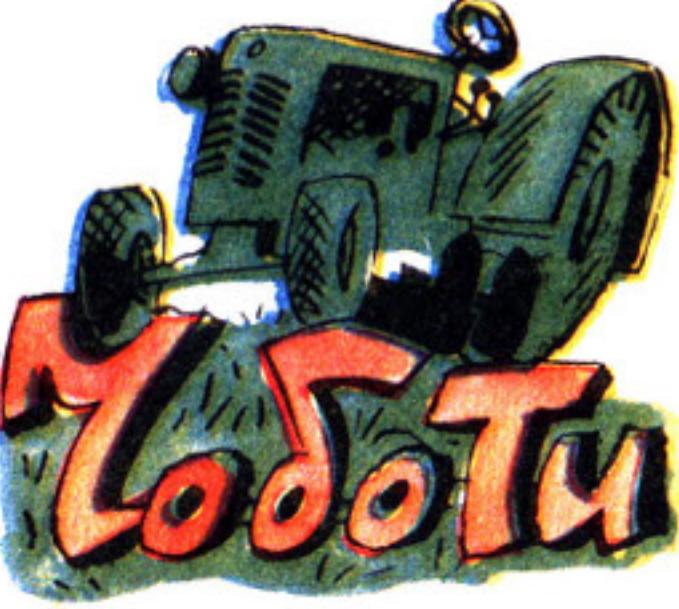
З циклу пародій «Про попа та його собаку»

Павло МОВЧАН

ЛИСТОПАД

Тужливої пори листопадневих днін
спровиненого пса відводить піп на згин.
Ламає ломом карк, вstromляє спис у криж.
Пес падає долів конати босоніж.
Безшелесно лежить, знезвучений повік,
слізова немов сльота спада із-під повік...
Щоб звеселити плоть від праведних сумлінь,
ховає в земну повсті піп жертву озвірінь.
А день іде на скін без зображеніх причин...
І піп зверта домів на свій перепочин.
... Та шерхне на вітрах шорсткого вірша крик:
Чому, почувши зойк, відводим очі вбік?

ГУМОРЕСКА

— Природа, товариші,— вона підступна,— доводив на нараді механізаторів завідуючий колгоспною майстернею Данило Сич.— Сьогодні лютує зима, та не встигнеш і оком кліпнути, як прийде весна, покличе хлібороба в поле. А що ми маємо з ремонтом техніки? До комбайнів черга не дійшла, трактори не готові, причіпний інвентар ще й не звезений докупи. Де наше слово, проголошене на велелюдних зборах і закарбоване в соціалістичних зобов'язаннях?! Чи, може, умов нам бракує? Та такої майстерні, як ми маємо, пошукати за двадцять верст довкруж і не знайдеш. Чи, може, нам нема з кого брати приклад? Та погляньте, як старається Грицько Остюк! На роботу прийдеш — він уже під трактором, з роботи йдеш — він ще й не дума з-під нього вилазити...

Хтось із механізаторів зареготав.

— Кому там смішно? — насупився Данило Сич.— То ти, Книш? У такому випадку смішечки твої недоречні. Щоправда, раніше Остюка ми гостро критикували. Перепадало йому і за прогули, і за деякі вибрики. Тепер, як бачите, хлопець усвідомив свої помилки, вправився і показує зразки самовідданої праці...

Через декаду завідуючий майстернею знову зібрав механізаторів, щоб підбити підсумки роботи.

— Я ж, товариші, казав, що цього року неодмінно буде весна. Ви помітили, як щоразу яснішають дні, в затишку пригріває сонечко? А

де гарантія, що за тиждень-два не запарує земля, не покличе нас у поле? Нема, товариші, такої гарантії!

Що ж ми маємо на сьогоднішній день з підготовкою техніки? До комбайнів руки не дійшли, причіпні знаряддя тільки до майстерні звезли, коефіцієнт готовності тракторів коливається на нулю. Один лише Грицько Остюк в стадії завершення ремонту...

Тут хтось із присутніх знову гигантував.

— Книш! — розгнівався Данило Сич.— Я вже тебе попереджав, що даремно скалиш зуби. Грицько несе ударну трудову вахту і навіть в обід не вилазить з-під трактора. Коли б кожний так старався, вся наша техніка уже б стояла на лінії готовності...

Минув ще якийсь час. У полі з'явилися чорні проталини, заспівав жайворонок.

— Бачили? Чули?! — хитнув головою на подвір'я через вікно Данило Сич. — А на чому ми виїдемо в поле, хто готовий, я вас питаю, га? Один, мабуть, Грицько Остюк і може дозвісті. Сходи, Петре, поклич його сюди, — звернувся завмайстернею до обліковця, — нехай розкаже всім, як машину слід ремонтувати, нехай по-ділиться передовим досвідом...

Обліковець повернувся з майстерні без Остюка, лише розгублено тримав у руках його чоботи.

— А де ж Грицько? — здивовано запитав Данило Сич.

— Не знаю. Запала мовчанка. Ті розітнув гучний регіт.

— Книш!

— Ви бачили під трактором не Грицька, а його чоботи,— пересміявшись, пояснив Книш,— бо він як заїхав до майстерні та перевузувся, то жодного разу потім на ремонті й не був.

— Звідки ти знаєш?

— Так це ж мій сусіда. У Данила Сича засіпалась ліва брова.

— Сядь, Петре, на машину та негайно привези його сюди!

— Теж марна затія,— пояснив Книш.— Він уже давно у Степанівці в приймах.

Тепер уже реготали всі. Бурмосився лише завідуючий майстернею.

Анатолій ВОРОПАЙ.

м. Ромни
Сумської області.

ЗНОТАТКИ ПРО ТХНІ ПОРЯДКИ

Вольфрам ЗІБЕК

ПО КРИЗІ — КОЖНОМУ

Раніше у нас не було багато такого, без чого тепер ми й дня прожити не змогли б. Візьмімо хоча б таку звичайнісінку річ, як забруднення рік промисловими відходами. До неї уже так звикли, що важко собі навіть уявити, як можна обйтися без цього. Я уже й не кажу про кризу. Колись, бувало, не кожен і не завжди міг дозволити собі таку розкіш. У цьому відношенні найбільш фортунило тим, хто був при смерті. «Лікарі очікують, що криза настане сьогодні вночі», — перешіпувалися родичі біля ліжка хворого.

Тепер людей, що не зазнають кризи, стає все менше й менше. Та й різновидів кризи з'явилося дуже багато. Один із них — криза енергетична. Доступна практич-

но всім. Вона дає про себе знати не тільки біля бензоколонки, де постійно не вистачає пального для автомобілів. Якщо на вулицях довчасу вимикають освітлення, а будинки перестають опалювати — це теж енергетична криза. Причина? Надто мало нафті.

Інша річ — валютна криза. Вона настала саме тому, що доларів виявилось більше, ніж треба. Як бачите, кризи все одно — надто мало чи надто багато, аби тільки надто.

Криза проникла і в театри. Де-хто каже, нібито сталося це тому, що репертуар нікудишній. Насправді ж усе значно простіше. Причина появи цього різновиду кризи полягає в тім, що місць у театрах набагато більше, ніж гля-

дачів, які ті театри відвідують. Не обминула криза й університетів. Надто багато місць і надто мало студентів? Ні, університети не захотіли сліпо копіювати театри. В університетах усе навпаки.

Один із найпоширеніших видів кризи — криза сім'ї. Нема нічого легшого, ніж познайомитися з цією формою кризи. Декому вона так припала до смаку, що вони не проти того, аби покушувати її і після другого шлюбу.

Словом, я не заздрю предкам і не збираюся з сумом зіткнити за «старими, добрими часами». Жити без криз — що може бути нудніше?

«Зюддейче цайтунг»,
Мюнхен.

ТОРГІВЛЯ НА ЗАМОВЛЕННЯ

Нові скандальні відомості про торгівлю дітьми надійшли з Італії. Немовлят часто продають через кілька годин після народження, повідомляє міланська газета «Кор'єра делла Сера». Роблять це переважно за «попередніми замовленнями» — замовників гарантується дитина із бажаним кольором очей, волосся і т. д. Два мільйони лір (понад 2000 карбованців) — «стандартна ціна» за хлопчика на «ринку ангелів» у Неаполі і один мільйон двісті тисяч лір (1200 карбованців) за дівчинку.

Минулого року поліція натрапила на слід зграї торговців дітьми, а недавно заарештувала одного чоловіка, який продав немовля у родильному будинку. При цьому матері сказали, що її хлопчик народився мертвим.

рекорд-ua.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Дивись, які шпалери замовив Іван Іванович для свого кабінету.

Модник

На Едіку пряжка на пряжці,
З півсотні кілець, ланцюги...
Мов кінь у нарядній упряжці.
На жаль, ще бракує дуги.

Микола ЗАКАБЛУК.

м. Миргород
Полтавської області.

Мал. В. ШИРЯЕВА

— Шкода — сіль розсипав, а це, кажуть,
до неприємності.

Виріс

Вже дитя не каже, як бувало:
«Дай, будь ласка, на цукерки,
тату!»

Виросло — не так просити стало:
«Ну, пахан, гони мені зарплату!»

Роман ПОПОВИЧ.

м. Кіровоград.

Друже Перче!

Якби ти тільки знати, до чого тонкими знавцями літератури
з голова Жердянського сільського споживчого товариства
Сергій Тимофійович Томін та голова Чемеровецької райспоживспілки
Олександр Степанович Боднар! Вони цілком спра-
ведливо вважають, що класики, хоч і були людьми геніальними,
але писали іншими надто сухо. І от, щоб хоч трохи якось
«розмочити» ту сухість, жердянський кіоск перетворено на
душову установку: в дощі крізь дірявий дах книжечки уже
так розмочуються, що хоч викручай.

Несвідомі жердянці, правда, й після цього їх не купують,
і розкислу літературу доводиться сотнями томів списувати.
Але чемеровецькі торговельники, кажуть, вже от-от переймуть
досвід своїх кам'янець-подільських колег: голови райспожив-
спілки Павла Антоновича Сверготського та директора район-
кермагу Миноли Савича Ковця. Вони неходову літературу жва-
во продають разом з ходовим кримплленом та іншим крамом.
Так що ї цю проблему в Жерді скоро буде блискуче розв'язано.

Г. КРИВОРУЧКО.

Ти частенько перчиш бракоробів, бо де брак — там і збитки. А от на Каховському ремонтному заводі виходить навпаки. Наш колгосп «Дружба» здав сюди ще минулого літа чerez Кіровоградське районне об'єднання «Сільгостехніка» двигун від трактора Т-150 К. Відремонтували його сян-так, бо через кілька днів роботи він вийшов із ладу. Склала ми акт-рекламацію і відправили двигун знову на завод. Мовляв, ваш брак — ліквідовуйте! А звідти нам повернули двигун розномплентованим: без компресора, генератора... Ми знову — на завод. Нарешті ремонти відремонтували двигун і сказали: «А тепер, хлопці, покладіть 900 нарбованців на бочку!» Виходить, що за їхній брак нам ще й гроши треба платити.

В. ГОНТАР,
Інженер колгоспу «Дружба»
Олександрівського району
Кіровоградської області.

ТЕ, ЩО ТРЕБА...

УСМІШКА

Я попередив її, друже, що для сімейного життя непридатний. Що, обравши мене споміж інших чоловіків, вона зробила фатальну помилку. По службовій драбині не підімаюся, зарплата в мене не така вже й велика, і ту звик пускати на вітер. Сказав, що я страшно ледачий і, взагалі, чортійщо: хроплю так, що з сусідньої квартири просять перевернутися на інший бік. Трапляється, що спросоння молочу кулаками навколо себе. Не переношу дитячого вереску. Не люблю постійності, розбігаються очі, коли бачу гарних дівчат. Сказав їй, що у мене сім правд на один день, тому й нема ані друзів, ані товаришів. Розповів, що у мене дещо дивне хобі: колекціоную тарганів та іншу комашню...

А вона сказала: «Нічого, мільй. Зате ти любиш варити й пекти. Для сучасної жінки це просто знахідка...»

Неля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль.

ХРОНИКА НОВИН

СІМЕЙНА ХРОНИКА

«Вдома й стіни помагають» — мудрість цієї народної притоми відчуває на собі громадянин Воловик. Під час чергової сварки з дружиною він склався у ванній кімнаті і спокійно просидів там близько трьох годин.

НАЙДОРОЖЧА ОКРАСА

— Нехай тебе скромність прикрашає! — сказав громадянин Нечипоренко своїй молодій дружині, виводячи її з ювелірного магазину.

НОВИНИ СПОРТУ

Тяжко у навчанні — легко в бою. Це ще раз довів колишній студент педагогічного інституту Коник, відрахований з другого курсу за неуспішність. Вже у другому раунді він нокаутував свого колишнього однокурсника Мураху.

Чергові хронікери
Г. КОСТОВЕЦЬКИЙ,
О. ПОПОВ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Я хочується виконувати план! Як мріється про те, щоб у місячних звітах завжди стояла справна цифра! Такі скромні побажання багатьох працівників торгівлі. І що ж? Найспритніші серед них добиваються не тільки виконання, а й перевиконання планів. І виручає іх торгівля з так званим навантаженням. Як саме це здійснюється, описано у фейлетоні «Ящик в обігу» («Перець» № 24 за 1975 рік).

Заступник голови правління Укоопспілки тов. Чаюн повідомив редакції, що під час перевірки факти підтвердились. Фейлетон обговорено на засіданнях правління обласних і районних споживспілок.

За грубі порушення правила торгівлі, продаж товарів з навантаженням продавця Млинівського міськоопторту Ровенської області Довгалюк Л. П. і продавця ларка Народицької районспоживспілки Житомирської області Коржель Н. Г. з роботи із системи споживчої коопераціїувільнено.

За порушення правила торгівлі оголошено також догани завідуючій книжковим магазином села Великі Бірки Тернопільської області Дручок Г. І., завідуючій книжковим магазином с. Затока Білгород-Дністровського району Одеської області Грунін П. К., завідуючому магазином № 14 Тростянецького міського споживчого товариства Сумської області Хмелик Р. В.

За допущену безконтрольність за роботою торговельних підприємств оголошено догани голови правління Лятивківського споживчого товариства Лубенського району Полтавської області Павликіну Н. С. і старшому бухгалтерові Комліченко Н. І.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

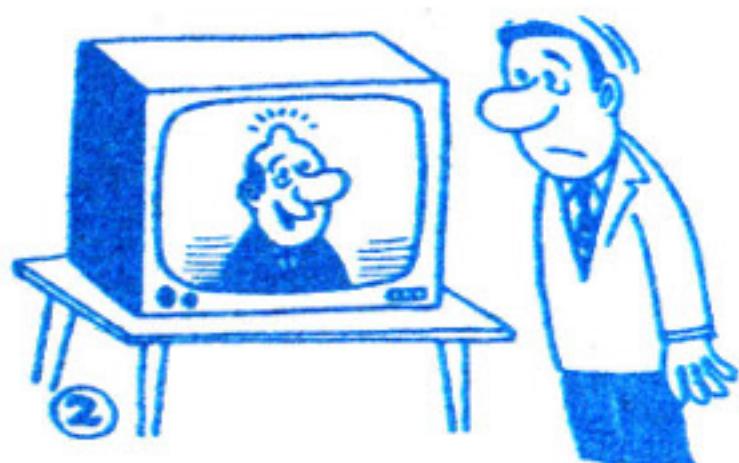

Без слів.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «ЄЖ» — Белград, «СВЕТ СОЦІАЛІЗМУ» — Прага, «ЛУДАШ МАТІ» — Будапешт; «ГРАЦІЯ» — Рим, «НОІЄ РЕВЮ» — Гамбург.

Без слів.

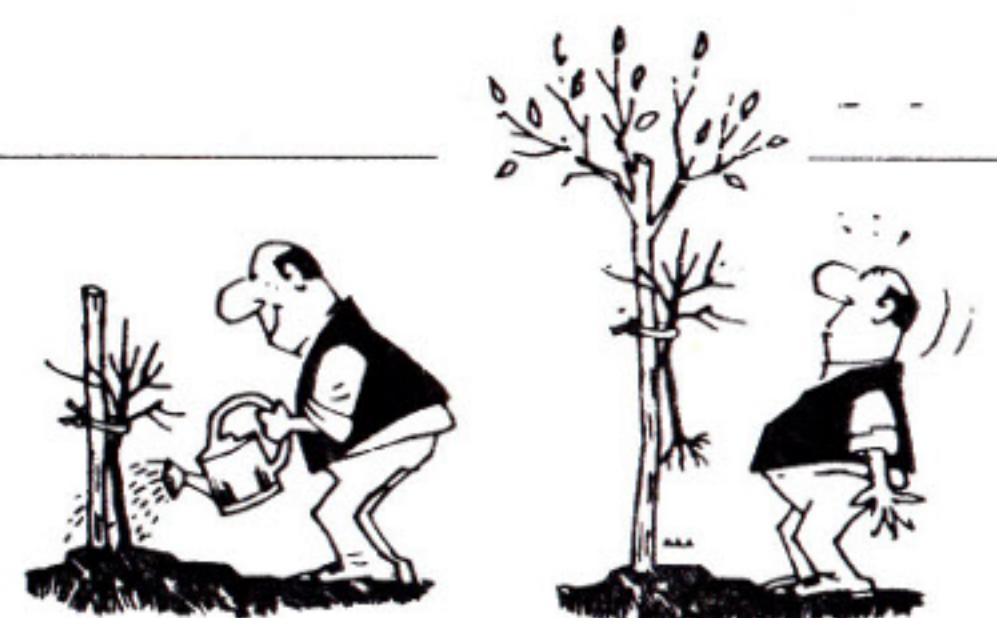
— Куди поніс посуд? Ти ж не вдома, а в ресторані!

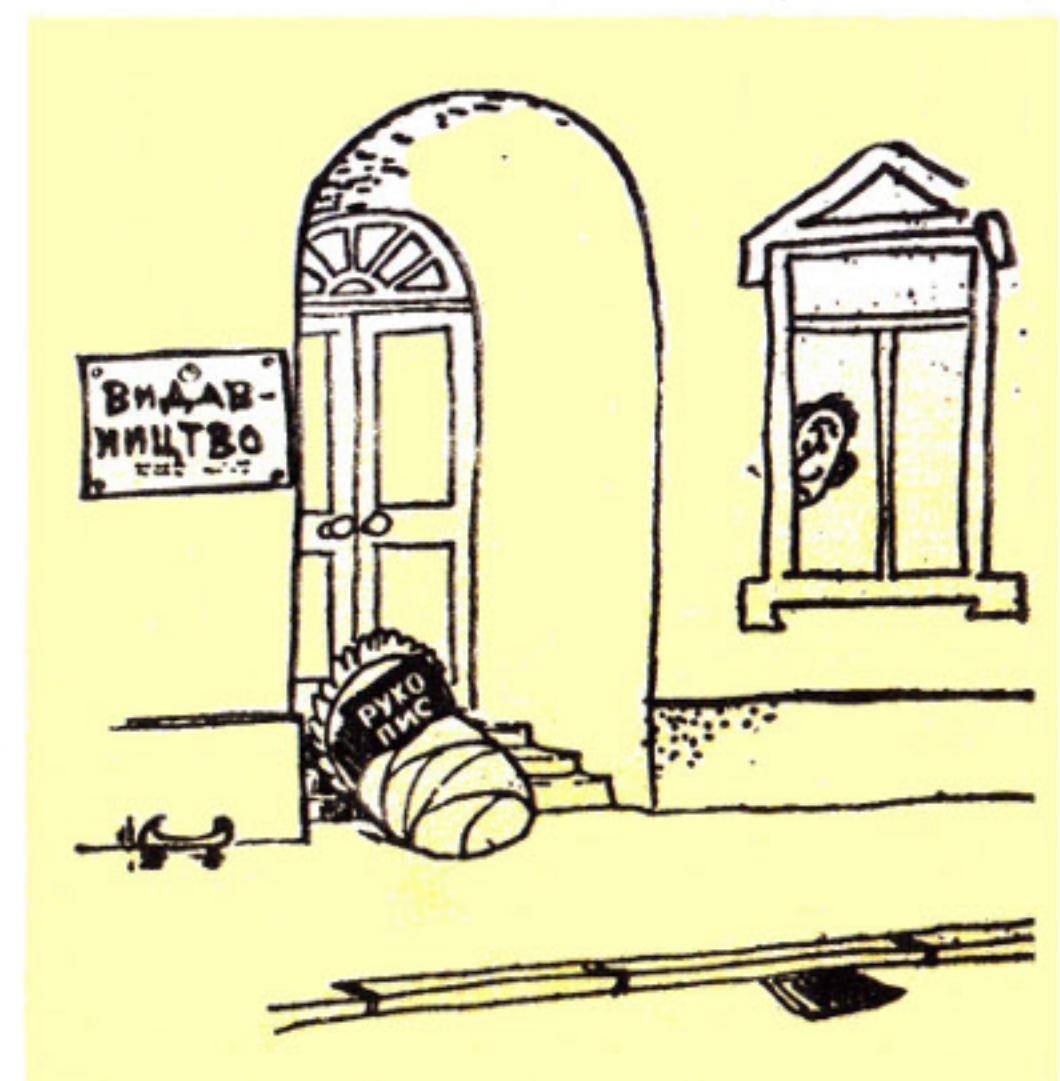
Без слів.

— І не соромно вам посыкати по горілку дитину?
— А що ж робити, п'янім горілки не продають.

Без слів.

Без слів.

Страшно перо НЕ В ГУСАКА...

«Нашого завідувача молонокунітом так обслінили мухи, що він навіть не може розкрити рота, щоб сказати слово своїм підлеглим».

(Із виступу).

Надіслав П. НОВАК.

«Нам треба навести суверій розпорядок з дрібними крадіжками концернів».

(Із протоколу засідання правління колгоспу).

Надіслав В. КОМЕНДЯК.

Азат Шагінян
«МІЛ ЛЮБИЯ МАЛЮК»
п'єса на 2 частини для дітей
від семи до сімидесяти років».

(З програми музично-драматичного театру).

Надіслав Г. КОВТУН.

«Дорогие товарищи незабудьте поздравить с новым годом своих родных и близких телеграмм, которые стоят на 50% дешевле».

(Із об'язи).

Надіслала І. СТАТЕВА.

★ У своєму листі до Переца жителі провулка Чайковського (місто Суми) посваржились на те, що ім доводиться далеко ходити по воду.

Як повідомив редакцію голова виконкому Сумської міськради тов. Бондаренко, у другому кварталі цього року по провулку Чайковського буде встановлено дві водорозбірні колонки.

★ Про те, що у місцевих кіосках «Союздруку» № 2 і № 3 до авторучок, цигарок тощо в навантаження ще додають і старі газети, повідомлялося у листі, що надійшов з райцентру Ланівці.

Голова Лановецького комітету народного контролю тов. Гнатюк повідомив, що такі факти дійсно мали місце. За порушення правил радянської торгівлі продавця кіоска № 2 Зиско Н. У. з роботи звільнено. На продавця кіоска № 3 Зиско Н. П. накладено адміністративне стягнення.

★ Завідуюча магазином у селі Нива (Роздільнянський район) Пискун Н. магазин відкрила невчасно, до покупців ставилася грубо, а помічником

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

собі зарахувала свого чоловіка, який на роботі й не показувався. Про це громадяни села написали до редакції.

Заступник голови правління Кримської облспоживспілки тов. Циганков сповістив редакцію, що факти, викладені у снарзі, підтвердились.

Рішенням зборів пайовників Н. Пискун з роботи знято.

★ З нолоспом «Заповіт Ілліча» (Черкаська область) надійшов лист про те, що рибовод іхнього колгоспу Карабан А. Г. зловживав службовим становищем, спекулює.

Голова Чорнобаївського комітету народного контролю тов. П. Велько повідомив редакцію, що факти підтвердились. Карабан дійсно зловживав. Так, придбані колгоспом матеріали для виготовлення риболовецьких сіток він продавав приватним особам, а гроши привласнював.

Рішенням правління колгоспу Карабана з роботи знято.

★ Два місяці у селі Костичах (Баштанський район) був закритий магазин, і мешканцям села за найменшими дрібницями доводилося ходити аж у сусіднє село.

Лист про це надійшов Перецу. Заступник голови правління Миколаївської облспоживспілки тов. Шеремет повідомив, що магазин дійсно був закритий, оскільки у колишнього продавця було виявлено нестачу і проводилася ревізія.

Нині підібрано нового продавця, магазин відкрито і він працює за розпорядном.

★ Жителі села Бірки (Ананьевський район) з обуренням написали Перецу про те, що завідуюча ліхім фельдшерським пунктом Базильська Т. А. самовільно вирубала деревя, які росли навколо пункту, і привласнила їх.

Завідуючий Одеским облздророзвідділом тов. Зубаренко повідомив редакцію, що факти підтвердились. Оскільки Базильська відмовилася відшкодувати збиток, нанесений колгоспові, справу на неї передано до народного суду.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІИНІК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного
редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 11 (981)
(на українському языке).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 29.IV. 1976 р. Підписано до друку 18.V. 1976 р. БФ 02889.
Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 02254. Тираж 2850000 прим.

опрацював Олег Леськів для спільноти:

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

<http://perec-ua.livejournal.com>

Мал. М. АБРАМОВА

У ЧІЛІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ці інструкції такі досконалі, що цілком підходять і для наших концтаборів.